III

(Forberedende retsakter)

RÅDET

RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING (EU) NR. 9/2016

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på forskning, studier, praktik, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter, og au pair-ansættelse

(omarbejdning)

Vedtaget af Rådet den 10. marts 2016

(2016/C 170/01)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 79, stk. 2, litra a) og b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række ændringer af Rådets direktiv 2004/114/EF ([4]) og Rådets direktiv 2005/71/EF ([5]). Disse direktiver bør af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) Direktivet bør efterkomme det behov, der blev påvist i rapporterne om gennemførelsen af direktiv 2004/114/EF og 2005/71/EF, for at rette op på de belyste svagheder, sikre øget gennemsigtighed og retssikkerhed og indføre et ensartet regelsæt for forskellige kategorier af tredjelandsstatsborgere, der kommer til Unionen. Det bør derfor forenkle og strømline de nuværende bestemmelser for disse kategorier og samle dem i én retsakt. På trods af forskelle mellem de kategorier, der er omfattet af dette direktiv, har de også en række fællestræk, som gør det muligt at fastsætte et fælles regelsæt for dem på EU-plan.

([1]) EUT C 341 af 21.11.2013, s. 50.
([2]) EUT C 114 af 15.4.2014, s. 42.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 25.2.2014 og Rådets afgørelse af 10.3.2016.
([4]) Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste (EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12).
([5]) Rådets direktiv 2005/71/EF af 12. oktober 2005 om en særlig indrejseprocedure for tredjelandsstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning (EUT L 289 af 3.11.2005, s. 15).

(3) Dette direktiv bør bidrage til Stockholmprogrammets mål om en indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere. Indvandring fra lande uden for Unionen er én måde at sikre adgang til højtuddannet arbejdskraft på, og navnlig studerende og forskere efterspørges i stigende grad. De spiller en vigtig rolle i at skabe Unionens vigtigste aktiv — menneskelig kapital — og i at sikre intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst og bidrager derfor til opfyldelsen af målene i Europa 2020-strategien.

(4) Rapporterne om gennemførelsen af direktiv 2004/114/EF og 2005/71/EF påpegede visse mangler, primært i forbindelse med indrejsebetingelser, rettigheder, proceduregarantier, studerendes adgang til arbejdsmarkedet under studier og mobilitet inden for EU. Specifikke forbedringer ansås også for at være nødvendige i forbindelse med de frivillige kategorier af tredjelandsstatsborgere. Efterfølgende større høringer har desuden fremhævet et behov for bedre jobsøgningsmuligheder for forskere og studerende og bedre beskyttelse af au pairer, som ikke er omfattet af direktiv 2004/114/EF og 2005/71/EF.

(5) Med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed skal der i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) vedtages foranstaltninger vedrørende asyl, indvandring og beskyttelse af tredjelandsstatsborgeres rettigheder.

(6) Dette direktiv bør også sigte mod at fremme menneskelig kontakt og mobilitet, som er vigtige elementer i Unionens eksterne politik, navnlig over for de lande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, og Unionens strategiske partnere. Det bør give bedre mulighed for at bidrage til den samlede strategi for migration og mobilitet og de tilknyttede mobilitetspartnerskaber, der sikrer en konkret ramme for dialog og samarbejde mellem medlemsstaterne og tredjelande, bl.a. ved at lette og styre lovlig migration.

(7) Migration med henblik på de i dette direktiv fastsatte formål bør fremme frembringelsen og opnåelsen af viden og kompetencer. Det er berigende for både de pågældende migranter, deres hjemland og det pågældende værtsland, samtidig med at det styrker de kulturelle bånd og fremmer den kulturelle mangfoldighed.

(8) Dette direktiv bør i højere grad gøre Unionen til et attraktivt sted for forskning og innovation og styrke den i den globale konkurrence om dygtig arbejdskraft og bør dermed føre til en stigning i Unionens samlede konkurrenceevne og vækstrater og samtidig skabe arbejdspladser, der yder et større bidrag til væksten i BNP. At give tredjelandsstatsborgere, som f.eks. har fået indrejsetilladelse med henblik på forskning, mulighed for at blive i Unionen indgår desuden i flagskibsinitiativet »Innovation i EU«. Etableringen af et åbent arbejdsmarked for forskere fra Unionen og for forskere fra tredjelande blev også fastholdt som et hovedformål med det europæiske forskningsrum, som skal være et fælles område med fri bevægelighed for forskere, videnskabelig viden og teknologi.

(9) Det er hensigtsmæssigt at lette indrejsen for tredjelandsstatsborgere, der ansøger med henblik på gennemførelsen af en forskningsaktivitet, ved hjælp af en indrejseprocedure, som er uafhængig af retsforholdet til den forskningsorganisation, der er vært, og ved, at der ikke længere kræves en arbejdstilladelse ud over en tilladelse. Denne procedure bør hvile på samarbejdet mellem forskningsorganisationerne og medlemsstaternes indvandringsmyndigheder. Forskningsorganisationerne bør tildeles en central rolle i indrejseproceduren med henblik på at lette og fremskynde indrejsen for tredjelandsstatsborgere, der ansøger med henblik på gennemførelsen af en forskningsaktivitet i Unionen, samtidig med at medlemsstaternes udlændingepolitiske prærogativer bevares. Forskningsorganisationer, som medlemsstaterne bør have mulighed for at godkende på forhånd, bør kunne indgå enten en værtsaftale eller en kontrakt med en tredjelandsstatsborger med henblik på gennemførelsen af en forskningsaktivitet. Medlemsstaterne bør udstede en tilladelse på grundlag af værtsaftalen eller kontrakten, hvis indrejse- og opholdsbetingelserne er opfyldt.

(10) Da den indsats, der skal gøres for at nå målet om at investere 3 % af BNP i forskning, i vidt omfang vedrører den private sektor, bør denne sektor derfor tilskyndes til, hvor det er relevant, at ansætte flere forskere i de kommende år.

(11) For at gøre Unionen mere tiltrækkende for tredjelandsstatsborgere, der ønsker at gennemføre en forskningsaktivitet i Unionen, bør deres familiemedlemmer som defineret i Rådets direktiv 2003/86/EF ([1]) have ret til at ledsage dem og være omfattet af bestemmelserne om mobilitet inden for EU. Disse familiemedlemmer bør have adgang til arbejdsmarkedet i den første medlemsstat og, såfremt der er tale om langvarig mobilitet, i den anden medlemsstat, undtagen under usædvanlige omstændigheder, som f.eks. et særligt højt arbejdsløshedsniveau, hvor

([1]) Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12).

medlemsstaterne bør have mulighed for at foretage en analyse, der påviser, at stillingen ikke kan besættes via det nationale arbejdsmarked inden for et tidsrum på højst 12 måneder. Med de undtagelser, der er fastsat i dette direktiv, bør alle bestemmelser i direktiv 2003/86/EF finde anvendelse, herunder grundene til afslag eller inddragelse eller afslag på forlængelse. Følgelig kan familiemedlemmers opholdstilladelser inddrages, eller der kan gives afslag på forlængelse heraf, hvis tilladelsen til den forsker, de ledsager, ophører, og de ikke har selvstændig opholdsret.

(12) Når det er relevant, bør medlemsstaterne tilskyndes til at behandle ph.d.-studerende som forskere med henblik på dette direktiv.

(13) Gennemførelsen af dette direktiv bør ikke fremme en hjerneflugt fra de nye vækstlande og udviklingslandene. Med henblik på en samlet migrationspolitik bør der som led i partnerskabet med hjemlandene træffes foranstaltninger, som i disse tilfælde letter forskernes tilbagevenden til hjemlandene.

(14) For at gøre Europa som helhed til et af verdens førende ekspertisecentre for studier og praktik bør indrejse- og opholdsbetingelserne for dem, der ønsker at komme til Unionen med henblik herpå, forbedres og forenkles. Det er i tråd med målene i dagsordenen for moderniseringen af Europas videregående uddannelser, navnlig i forbindelse med internationaliseringen af de videregående uddannelser i Europa. En indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes nationale lovgivning på området indgår i denne bestræbelse. I denne forbindelse og i overensstemmelse med Rådets konklusioner om moderniseringen af videregående uddannelser ([1]), bør udtrykket »videregående uddannelse« omfatte alle videregående uddannelsesinstitutioner, som bl.a. kan være universiteter, universiteter for anvendt videnskab, teknologiske institutter, »grandes écoles«, handelshøjskoler, ingeniørskoler, IUT (universitetsinstitutter for teknologi), højere læreanstalter, faghøjskoler, polytekniske læreanstalter og akademier.

(15) Den udvidelse og styrkelse af Bolognaprocessen, som blev iværksat via Bolognafælleserklæringen af 19. juni 1999 fra de europæiske undervisningsministre, har ført til mere sammenlignelige, forenelige og sammenhængende videregående uddannelsessystemer i de deltagende lande og også i andre lande. Det skyldes, at medlemsstaterne har støttet studerendes mobilitet, og at videregående uddannelsesinstitutioner har integreret mobilitet i deres studieordninger. Dette bør afspejles i forbedrede regler for studerendes mobilitet inden for EU. Et af målene i Bolognaerklæringen er at gøre europæiske videregående uddannelser attraktive og konkurrencedygtige. Bolognaprocessen har ført til etableringen af et europæisk område for videregående uddannelse. Dens tretrinsstruktur med letlæselige programmer og uddannelser samt indførelse af referencerammer for kvalifikationer har gjort det mere attraktivt for tredjelandsstatsborgere at studere i Europa.

(16) Varigheden af og andre betingelser vedrørende forberedelseskurser for studerende, der er omfattet af dette direktiv, bør fastlægges af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres nationale ret.

(17) Dokumentation for, at en tredjelandsstatsborger er optaget på en videregående uddannelsesinstitution, kan bl.a. omfatte et brev, som bekræfter optagelsen, eller et indskrivningsbevis.

(18) Tredjelandsstatsborgere, der ansøger om at få indrejse som praktikanter, bør fremlægge dokumentation for at have gennemført en videregående uddannelse inden for de to år, der går forud for datoen for deres ansøgning, eller for at følge et studieprogram i et tredjeland, der fører til en afsluttet videregående uddannelse. De bør desuden fremlægge en uddannelsesaftale, som indeholder en beskrivelse af praktikforløbet, dets uddannelsesmål eller læringskomponenter, dets varighed og betingelserne for tilsynet med praktikanter, der dokumenterer, at de vil følge egentlige uddannelseskurser og ikke blive anvendt som normale arbejdstagere. Desuden kan værtsenheder afkræves dokumentation for, at praktikopholdet ikke erstatter et job. Hvis der allerede findes særlige betingelser for praktikanter i national ret, kollektive overenskomster eller praksis, bør medlemsstaterne kunne kræve, at tredjelandsstatsborgere, der ansøger om at få indrejse som praktikanter, opfylder disse særlige betingelser.

(19) Ansatte trainees, der kommer for at arbejde i Unionen som virksomhedsinternt udstationerede, er ikke omfattet af nærværende direktiv, da de falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU ([2]).

([1]) EUT C 372 af 20.12.2011, s. 36.
([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU af 15. maj 2014 om indrejse- og opholdsbetingelser for virksomhedsinternt udstationerede tredjelandsstatsborgere (EUT L 157 af 27.5.2014, s. 1).

(20) Dette direktiv bør støtte målene for den europæiske volontørtjeneste om at udvikle solidaritet, gensidig forståelse og tolerance blandt unge og de samfund, de lever i, og samtidig bidrage til at styrke social samhørighed og fremme aktivt medborgerskab blandt unge. For at sikre adgang til den europæiske volontørtjeneste på en ensartet måde i hele Unionen bør medlemsstaterne anvende bestemmelserne i dette direktiv på tredjelandsstatsborgere, der ansøger med henblik på den europæiske volontørtjeneste.

(21) Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende bestemmelserne i dette direktiv på skoleelever, andre volontører end dem under den europæiske volontørtjeneste og au pairer for derved at lette deres indrejse og ophold og sikre deres rettigheder.

(22) Hvis medlemsstaterne beslutter at anvende dette direktiv på skoleelever, tilskyndes de til at sikre, at den nationale indrejseprocedure for lærere, der udelukkende ledsager elever inden for rammerne af et elevudvekslingsprogram eller et uddannelsesprojekt, er i overensstemmelse med den procedure for skoleelever, der er fastsat i dette direktiv.

(23) Au pair-ansættelse bidrager til at fremme mellemfolkelige kontakter ved at give tredjelandsstatsborgere mulighed for at forbedre deres sprogkundskaber og udvikle deres viden og kulturelle forbindelser med medlemsstaterne. Samtidig kan au pairer, der er tredjelandsstatsborgere, dog blive udsat for risici for misbrug. For at sikre en fair behandling af au pairer og tage hensyn til deres særlige behov bør det være muligt for medlemsstaterne at anvende bestemmelserne i dette direktiv vedrørende indrejse og ophold for au pairer.

(24) Hvis tredjelandsstatsborgere kan dokumentere, at de i hele opholdsperioden i den pågældende medlemsstat modtager midler, som stammer fra et tilskud, et stipendium, en gyldig ansættelseskontrakt, et bindende ansættelsestilbud eller et finansielt tilsagn fra en elevudvekslingsorganisation, en enhed, der er vært for praktikanter, et volontørprogram, en værtsfamilie eller en organisation, der formidler au pairer, bør medlemsstaterne tage hensyn til sådanne midler ved vurderingen af, om vedkommende råder over tilstrækkelige midler. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte et vejledende referencebeløb, som de anser for at udgøre »tilstrækkelige midler«, der kan variere for hver af de forskellige kategorier af tredjelandsstatsborgere.

(25) Medlemsstaterne opfordres til at give ansøgeren mulighed for at fremlægge dokumenter og oplysninger på et andet af Unionens officielle sprog end deres eget eller egne officielle sprog fastsat af den pågældende medlemsstat.

(26) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte bestemmelser om en godkendelsesprocedure for offentlige eller private forskningsorganisationer, eller begge, som ønsker at være vært for forskere, der er tredjelandsstatsborgere, eller for videregående uddannelsesinstitutioner, som ønsker at være vært for studerende, der er tredjelandsstatsborgere. Denne godkendelse bør være i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale ret eller administrative praksis. Ansøgninger til godkendte forskningsorganisationer eller videregående uddannelsesinstitutioner bør lettes og bør fremskynde tredjelandsstatsborgeres indrejse i Unionen med henblik på forskning eller studier.

(27) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte bestemmelser om en godkendelsesprocedure for de pågældende værtsenheder, som ønsker at være vært for elever, praktikanter eller volontører, der er tredjelandsstatsborgere. Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende denne procedure på nogle eller alle kategorier af værtsenheder. Denne godkendelse bør være i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale ret eller administrative praksis. Ansøgninger til godkendte værtsenheder bør fremskynde tredjelandsstatsborgeres indrejse i Unionen med henblik på praktik, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter.

(28) Hvis medlemsstaterne indfører godkendelsesprocedurer for værtsenheder, bør de kunne beslutte enten kun at tillade indrejse via godkendte værtsenheder eller at indføre en godkendelsesprocedure og samtidig også tillade indrejse gennem ikkegodkendte værtsenheder.

(29) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at udstede tilladelser med henblik på studier, forskning eller erhvervsuddannelse udover dem, der er reguleret ved dette direktiv, til tredjelandsstatsborgere, der falder uden for dets anvendelsesområde.

(30) Når alle generelle og særlige indrejsebetingelser er opfyldt, bør medlemsstaterne udstede en tilladelse inden for fastsatte tidsfrister. Hvis en medlemsstat kun udsteder opholdstilladelser på sit område, og alle indrejsebetingelserne i dette direktiv er opfyldt, bør medlemsstaten give den pågældende tredjelandsstatsborger det nødvendige visum og bør sikre, at de kompetente myndigheder samarbejder effektivt med henblik herpå. Hvis medlemsstaten ikke udsteder visa, bør den give den pågældende tredjelandsstatsborger en tilsvarende tilladelse, der giver ret til indrejse.

(31) I tilladelserne bør tredjelandsstatsborgerens status angives. Det bør være muligt for medlemsstaterne at angive yderligere oplysninger i papirformat eller opbevare dem i elektronisk format, såfremt dette ikke medfører ekstra betingelser.

(32) De forskellige gyldighedsperioder for tilladelser udstedt i henhold til dette direktiv bør afspejle den særlige karakter af opholdet for hver kategori af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af dette direktiv.

(33) Medlemsstaterne bør have ret til at fastsætte, at den samlede varighed af opholdet for studerende ikke overstiger den maksimale varighed af studierne som fastsat i national ret. I denne henseende vil den maksimale varighed af studierne også, hvis dette er fastsat i den berørte medlemsstats nationale ret, kunne omfatte den eventuelle forlængelse af studierne med henblik på at tage et eller flere studieår om.

(34) Det bør være muligt for medlemsstaterne at kræve, at ansøgerne betaler gebyr for behandling af ansøgninger om tilladelser og underretninger. Gebyrernes størrelse bør ikke være uforholdsmæssig eller urimelig for ikke at udgøre en hindring for opfyldelsen af direktivets formål.

(35) De rettigheder, der tildeles tredjelandsstatsborgere, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, bør ikke være afhængig af, hvilken form for tilladelse den enkelte medlemsstat udsteder.

(36) Det bør være muligt at give afslag på indrejse med henblik på formålene i dette direktiv i behørigt begrundede tilfælde. Det bør navnlig være muligt at give afslag på indrejse, hvis en medlemsstat på baggrund af en vurdering baseret på de faktiske omstændigheder i en konkret sag og under hensyntagen til proportionalitetsprincippet finder, at den pågældende tredjelandsstatsborger udgør en potentiel trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden.

(37) Formålet med dette direktiv er ikke at regulere indrejse og ophold for tredjelandsstatsborgere med henblik på beskæftigelse, og det tager ikke sigte på at harmonisere national lovgivning eller praksis med hensyn til arbejdstageres status. Ikke desto mindre er det muligt, at særlige kategorier af tredjelandsstatsborgere omfattet af dette direktiv i nogle medlemsstater anses for at være i et ansættelsesforhold i henhold til national ret, kollektive overenskomster eller praksis. Finder en medlemsstat, at forskere, volontører, praktikanter og au pairer, der er tredjelandlandsstatsborgere, er i et ansættelsesforhold, bør denne medlemsstat bevare retten til at fastsætte det antal af den eller de pågældende kategorier, der kan indrejse, jf. artikel 79, stk. 5, i TEUF.

(38) Hvis en forsker, volontør, praktikant eller au pair fra et tredjeland ansøger om indrejse med henblik på et ansættelsesforhold i en medlemsstat, bør det være muligt for den pågældende medlemsstat at foretage en analyse, der påviser, at stillingen ikke kan besættes via det nationale arbejdsmarked.

(39) For så vidt angår studerende, bør antallet af indrejser ikke finde anvendelse, eftersom de — selv hvis de har lov til at arbejde under studierne i overensstemmelse med betingelserne i dette direktiv — søger om indrejse i medlemsstaternes område for som deres vigtigste aktivitet at følge et fuldtidsstudium, der kan omfatte et obligatorisk praktikforløb.

(40) Hvis en forsker, volontør, praktikant eller au pair efter at være indrejst til den pågældende medlemsstats område ansøger om forlængelse af tilladelsen til at indlede eller fortsætte i et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat, med undtagelse af en forsker, der fortsætter ansættelsesforholdet med samme værtsenhed, bør det være muligt for den pågældende medlemsstat at foretage en analyse, der påviser, at stillingen ikke kan besættes via det nationale arbejdsmarked.

(41) I tilfælde af tvivl om grundlaget for ansøgningen om indrejse bør medlemsstaterne være i stand til at udføre passende kontrol eller kræve dokumentation for fra sag til sag at vurdere ansøgerens påtænkte forskning, studier, praktikophold, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt eller au pair-ansættelse og bekæmpe misbrug og fejlagtig anvendelse af proceduren i dette direktiv.

(42) Hvis de indsendte oplysninger er ufuldstændige, meddeler medlemsstaterne inden for en rimelig frist ansøgeren, hvilke yderligere oplysninger der kræves, og fastsætter en rimelig frist for indsendelsen af disse. Hvis der ikke er fremlagt supplerende oplysninger inden denne frists udløb, kan ansøgningen afslås.

(43) De nationale myndigheder bør underrette ansøgeren om afgørelsen vedrørende ansøgningen. De bør gøre det skriftligt, hurtigst muligt og senest inden for den frist, der fastsat i dette direktiv.

(44) Dette direktiv har til formål at lette mobiliteten inden for EU for forskere og studerende bl.a. ved at mindske den administrative byrde i forbindelse med mobilitet i flere medlemsstater. Med henblik herpå indfører dette direktiv en særlig ordning for mobilitet inden for EU, hvorved en tredjelandsstatsborger, der er i besiddelse af en tilladelse med henblik på forskning eller studier, som den første medlemsstat har udstedt, har ret til at indrejse, opholde sig og gennemføre en del af forskningsaktiviteten eller studierne i en eller flere andre medlemsstater i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for mobilitet i henhold til dette direktiv.

(45) For at gøre det muligt for forskere at bevæge sig let fra en forskningsorganisation til en anden i forbindelse med forskningsformål, bør deres kortvarige mobilitet omfatte ophold i andre medlemsstater i en periode på op til 180 dage inden for en periode på 360 dage pr. medlemsstat. Langfristet mobilitet for forskere bør omfatte ophold i en eller flere andre medlemsstater i en periode på over 180 dage pr. medlemsstat. Forskeres familiemedlemmer bør have ret til at ledsage forskeren under mobiliteten. Proceduren for deres mobilitet bør afstemmes med proceduren for den forsker, de ledsager.

(46) For så vidt angår studerende, der er omfattet af EU- eller multilaterale programmer eller en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner med henblik på at sikre kontinuiteten i deres studier, bør dette direktiv fastsætte mulighed for mobilitet i en eller flere andre medlemsstater i en periode på op til 360 dage pr. medlemsstat.

(47) Hvis en forsker eller en studerende flytter til en anden medlemsstat på grundlag af en underretningsprocedure, og et dokument er nødvendigt for at lette adgang til tjenesteydelser og rettigheder, bør det være muligt for den anden medlemsstat at udstede et dokument for at attestere, at forskeren eller den studerende har ret til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område. Et sådant dokument bør imidlertid ikke udgøre en yderligere betingelse for at drage nytte af rettighederne i dette direktiv og bør kun være af deklaratorisk karakter.

(48) Mens den særlige mobilitetsordning, der oprettes ved dette direktiv, bør fastsætte selvstændige regler for indrejse og ophold med henblik på forskning eller studier i andre medlemsstater end den, der har udstedt den oprindelige tilladelse, bør alle andre regler vedrørende personers bevægelser på tværs af grænserne som fastlagt i de relevante bestemmelser i Schengenreglerne fortsat finde anvendelse.

(49) Når tilladelsen udstedes af en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud, og forskeren eller dennes familiemedlemmer eller den studerende inden for rammerne af mobilitet inden for EU passerer en ydre grænse som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 ([1]), bør en medlemsstat have ret til at kræve dokumentation for, at forskeren eller den studerende flytter til dens område med henblik på forskning eller studier, eller at familiemedlemmerne flytter til dens område med henblik på at ledsage forskeren i forbindelse med mobilitet. Endvidere bør medlemsstater, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, i tilfælde af passage af en ydre grænse som omhandlet i forordning (EF) nr. 562/2006 konsultere Schengeninformationssystemet og bør give afslag på indrejse eller modsætte sig mobilitet, for så vidt angår personer, om hvilke der i systemet er foretaget en indberetning med henblik på at give afslag på indrejse eller ophold, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 ([2]).

(50) Dette direktiv bør gøre det muligt for andre medlemsstater at anmode om, at en forsker eller en studerende, som flytter på grundlag af en tilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, og som ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for mobilitet, forlader deres område. Hvis forskeren eller den studerende har en gyldig tilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, bør den anden medlemsstat kunne kræve, at forskeren eller den studerende tager tilbage til den første medlemsstat i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ([3]). Hvis mobiliteten er tilladt i den anden medlemsstat på grundlag af den tilladelse, der er

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 af 20. december 2006 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II) (EUT L 381 af 28.12.2006, s. 4).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

udstedt af den første medlemsstat, og denne tilladelse er trukket tilbage eller er udløbet i løbet af mobilitetens gyldighedsperiode, bør det være muligt for den anden medlemsstat enten at tilbagesende forskeren eller den studerende til et tredjeland i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF eller straks at anmode den første medlemsstat om at tillade genindrejse for forskeren eller den studerende på dens område. I sidstnævnte tilfælde bør den første medlemsstat udstede et dokument, der giver tilladelse til genindrejse på dens område, til forskeren eller den studerende.

(51) EU's indvandringspolitik og -regler, på den ene side, og EU's politikker og programmer til fremme af mobilitet for forskere og studerende på EU-plan, på den anden side, bør i højere grad supplere hinanden. Ved fastlæggelsen af gyldighedsperioden for den tilladelse, der udstedes til forskere og studerende, bør medlemsstaterne tage hensyn til den planlagte mobilitet til andre medlemsstater i overensstemmelse med bestemmelserne om mobilitet. Forskere og studerende, der er omfattet af EU- eller multilaterale programmer, der indbefatter mobilitetsforanstaltninger eller aftaler mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner, bør have ret til at modtage tilladelser, der dækker mindst to år, såfremt de opfylder de relevante indrejsebetingelser for denne periode.

(52) Med henblik på at gøre det muligt for studerende at dække en del af udgifterne til deres studier og om muligt opnå praktisk erfaring bør de under deres studier gives adgang til arbejdsmarkedet i den medlemsstat, hvor studierne finder sted, på de betingelser, der er fastsat i dette direktiv. Det bør være tilladt for studerende at arbejde et vist minimum af timer som anført i dette direktiv med henblik herpå. Princippet om, at studerende har adgang til arbejdsmarkedet, bør være hovedreglen. I særlige tilfælde bør medlemsstaterne dog kunne tage situationen på deres nationale arbejdsmarked i betragtning.

(53) Som led i indsatsen for at sikre en dygtig arbejdsstyrke, der kan dække fremtidens behov, bør studerende, der afslutter deres uddannelse i Unionen, have mulighed for at forblive på den pågældende medlemsstats område i den i dette direktiv fastsatte periode med henblik på at finde arbejde eller etablere en virksomhed. Forskere bør også have denne mulighed efter afslutningen af deres forskningsaktivitet som beskrevet i værtsaftalen. For at få udstedt en opholdstilladelse med henblik herpå kan studerende og forskere anmodes om at fremlægge dokumentation i overensstemmelse med kravene i dette direktiv. Når medlemsstaterne udsteder en sådan opholdstilladelse til dem, ophører de med at blive betragtet som forskere eller studerende som omhandlet i dette direktiv. Medlemsstaterne bør efter en minimumsperiode, som fastsættes i dette direktiv, kunne kontrollere, om de har en reel chance for at komme i beskæftigelse eller etablere en virksomhed. Denne mulighed berører ikke andre rapporteringskrav, der er fastsat i national ret til andre formål. Den tilladelse, der udstedes med henblik på at finde arbejde eller etablere en virksomhed, bør ikke automatisk give ret til adgang til arbejdsmarkedet eller til at etablere en virksomhed. Medlemsstaterne bør bevare deres ret til at tage hensyn til situationen på deres arbejdsmarked, hvis tredjelandsstatsborgeren, der har fået tilladelse til at forblive på området med henblik på at søge arbejde eller etablere en virksomhed, ansøger om en arbejdstilladelse for at besætte en stilling.

(54) En retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, som er omfattet af dette direktiv, bør sikres i overensstemmelse med artikel 79 i TEUF. Forskere bør have ret til ligebehandling med statsborgerne i den pågældende medlemsstat med hensyn til artikel 12, stk. 1 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98/EU ([1]), dog således at denne medlemsstat har mulighed for at begrænse ligebehandling i de særlige tilfælde, der er fastsat i nærværende direktiv. Direktiv 2011/98/EU bør fortsat finde anvendelse på studerende, herunder de restriktioner, der er fastsat i nævnte direktiv. Direktiv 2011/98/EU bør finde anvendelse på praktikanter, volontører og au pairer, når de anses for at være i et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat. Når praktikanter, volontører og au pairer ikke anses for at være i et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat, bør de såvel som skoleelever have ret til ligebehandling med statsborgerne i den pågældende medlemsstat med hensyn til et minimum af rettigheder fastsat i nærværende direktiv. Dette omfatter adgang til varer og tjenesteydelser, men ikke stipendier og lån til studier eller erhvervsuddannelse.

(55) Ligebehandling som den, der gives forskere og studerende, såvel som praktikanter, volontører og au pairer, når de anses for at være i et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat, omfatter ligebehandling med hensyn til de socialsikringsområder, der er anført i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 ([2]). Dette direktiv harmoniserer ikke medlemsstaternes lovgivning om social sikring. Det er begrænset til at anvende princippet om ligebehandling på området social sikring for de tredjelandsstatsborgere, der falder ind under dets anvendelsesområde. Endvidere indrømmer dette direktiv ikke rettigheder i forbindelse med situationer, der falder uden for EU-rettens anvendelsesområde, f.eks. i forbindelse med familiemedlemmer,

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98/EU af 13. december 2011 om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat (EUT L 343 af 23.12.2011, s. 1).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

der opholder sig i et tredjeland. Dette bør imidlertid ikke berøre retten for efterladte, der har rettigheder fra tredjelandsstatsborgere, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, til i givet fald at modtage efterladtepension, når de er bosiddende i et tredjeland.

(56) I mange medlemsstater er retten til familieydelser betinget af en vis forbindelse til den pågældende medlemsstat, idet ydelserne har til formål at støtte en positiv demografisk udvikling for at sikre den fremtidige arbejdsstyrke i den pågældende medlemsstat. Dette direktiv bør derfor ikke berøre en medlemsstats ret til på visse betingelser at begrænse ligebehandling i forbindelse med familieydelser, hvis forskeren og de medfølgende familiemedlemmer opholder sig midlertidigt i denne medlemsstat.

(57) I tilfælde af mobilitet mellem medlemsstater finder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 ([1]) anvendelse. Dette direktiv bør ikke indrømme flere rettigheder end dem, der allerede eksisterer ifølge gældende EU-ret på området for social sikring for tredjelandsstatsborgere, som har grænseoverskridende interesser mellem medlemsstater.

(58) Dette direktiv bør anvendes, uden at det berører mere fordelagtige bestemmelser i EU-retten og gældende internationale instrumenter.

(59) De opholdstilladelser, der er omhandlet i dette direktiv, bør udstedes af medlemsstatens kompetente myndigheder, som anvender det ensartede format, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 ([2]).

(60) Hver medlemsstat bør sikre, at fyldestgørende og regelmæssigt ajourførte oplysninger stilles til rådighed for den brede offentlighed, navnlig på internettet, om værtsenheder, der er godkendt med henblik på dette direktiv, og betingelserne og procedurerne for tredjelandsstatsborgeres indrejse på medlemsstaternes område med henblik på dette direktiv.

(61) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, jf. artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

(62) Medlemsstaterne bør anvende bestemmelserne i dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske egenskaber, sprog, religion eller tro, politisk eller anden overbevisning, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

(63) I overensstemmelse med medlemsstaternes og Kommissionens fælles politiske erklæring af 28. september 2011 om forklarende dokumenter ([3]) har medlemsstaterne forpligtet sig til i berettigede tilfælde at lade meddelelsen af deres gennemførelsesbestemmelser ledsage af et eller flere dokumenter, som forklarer forholdet mellem de enkelte dele i et direktiv og de tilsvarende dele af de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(64) Målet for dette direktiv, nemlig at fastlægge betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på forskning, studier, praktik og europæisk volontørtjeneste som obligatoriske bestemmelser og elevudveksling, anden volontørtjeneste end den europæiske volontørtjeneste eller au pair-ansættelse som fakultative bestemmelser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(65) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i disse medlemsstater.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 af 24. november 2010 om udvidelse af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 344 af 29.12.2010, s. 1)

([2]) Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere (EUT L 157 af 15.6.2002, s. 1).

([3]) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

(66) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(67) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2004/114/EF og 2005/71/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af disse direktiver.

(68) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret og datoerne for anvendelse af direktiverne —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter:

a) betingelserne for tredjelandsstatsborgeres og deres eventuelle familiemedlemmers indrejse og ophold i en periode på over 90 dage på medlemsstaternes område og deres rettigheder med henblik på forskning, studier, praktik eller volontørtjeneste i den europæiske volontørtjeneste og, såfremt det besluttes af medlemsstaterne, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter, anden volontørtjeneste end den europæiske volontørtjeneste eller au pair-ansættelse

b) betingelserne for de i litra a) omhandlede forskeres og deres eventuelle familiemedlemmers samt studerendes indrejse og ophold og deres rettigheder i andre medlemsstater end den medlemsstat, som først giver tredjelandsstatsborgeren en tilladelse på grundlag af dette direktiv.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ansøger om indrejse eller har fået indrejse på en medlemsstats område med henblik på forskning, studier, praktik eller volontørtjeneste i den europæiske volontørtjeneste. Medlemsstaterne kan også beslutte at lade bestemmelserne i dette direktiv finde anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ansøger om indrejse med henblik på et elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt, anden volontørtjeneste end den europæiske volontørtjeneste eller au pair-ansættelse.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere:

a) der søger international beskyttelse eller er omfattet af international beskyttelse, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU ([1]), eller som er omfattet af midlertidig beskyttelse, jf. Rådets direktiv 2001/55/EF ([2]), i en medlemsstat

b) hvis udvisning er suspenderet på grund af sagens konkrete omstændigheder eller retlige spørgsmål

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

([2]) Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EUT L 212 af 7.8.2001, s. 12).

c) der er familiemedlemmer til unionsborgere, som har udøvet deres ret til fri bevægelighed inden for Unionen

d) der i en medlemsstat har status som fastboende udlænding, jf. Rådets direktiv 2003/109/EF ([1])

e) der, sammen med deres familiemedlemmer og uanset nationalitet, i henhold til aftaler indgået enten mellem Unionen og dens medlemsstater eller mellem Unionen og tredjelande har samme ret til fri bevægelighed som unionsborgere

f) der kommer til Unionen som ansatte trainees i forbindelse med en virksomhedsintern udstationering i henhold til direktiv 2014/66/EU

g) der får indrejse som højt kvalificerede arbejdstagere, jf. Rådets direktiv 2009/50/EF ([2]).

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »tredjelandsstatsborger«: en person, der ikke er unionsborger som omhandlet i artikel 20, stk. 1, i TEUF

2) »forsker«: en tredjelandsstatsborger, som er i besiddelse af en ph.d. eller et relevant kvalifikationsbevis på en videregående uddannelse, der giver den pågældende tredjelandsstatsborger adgang til ph.d.-programmer, og som er udvalgt af en forskningsorganisation og har fået tilladelse til indrejse på en medlemsstats område til at gennemføre en forskningsaktivitet, der normalt forudsætter et kvalifikationsbevis af denne art

3) »studerende«: en tredjelandsstatsborger, der er optaget på en videregående uddannelsesinstitution, og som har fået tilladelse til indrejse på en medlemsstats område for som primær aktivitet at følge et studieprogram på fuld tid på en videregående uddannelsesinstitution med henblik på at opnå et bevis for en højere uddannelse, der er anerkendt af den pågældende medlemsstat, herunder eksamensbevis, certifikat eller doktorgrad, der også kan omfatte forberedelseskurser til disse uddannelser i overensstemmelse med national ret eller obligatoriske praktikforløb

4) »skoleelev«: en tredjelandsstatsborger, der har fået tilladelse til indrejse på en medlemsstats område med henblik på at følge et anerkendt nationalt eller regionalt undervisningsprogram på sekundærtrinnet, der svarer til niveau 2 eller 3 i den internationale standardklassifikation for skolevæsenet, som led i et elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt, der administreres af en uddannelsesinstitution i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis

5) »praktikant«: en tredjelandsstatsborger, som har en videregående uddannelse eller følger et studieprogram i et tredjeland, der fører til en afsluttet videregående uddannelse, og som har fået tilladelse til indrejse på en medlemsstats område for at deltage i et praktikforløb med henblik på at tilegne sig viden, praksis og erfaring i et professionelt miljø

6) »volontør«: en tredjelandsstatsborger, der har fået tilladelse til indrejse på en medlemsstats område med henblik på at deltage i et volontørprogram

7) »volontørprogram«: et program med konkrete solidaritetsaktiviteter, som bygger på et program, der er anerkendt som sådant af den pågældende medlemsstat eller Unionen, og som forfølger almennyttige formål til fordel for en sag uden profitskabende sigte, hvor aktiviteterne ikke lønnes bortset fra godtgørelse af udgifter og/eller lommepenge

8) »au pair«: en tredjelandsstatsborger, der har fået tilladelse til indrejse på en medlemsstats område med henblik på midlertidigt at bo hos en familie med det formål at forbedre vedkommendes sprogkundskaber og kendskab til den pågældende medlemsstat mod udførelse af lettere husligt arbejde og børnepasning

9) »forskning«: skabende arbejde på systematisk grundlag med henblik på at øge videngrundlaget, herunder viden om mennesker, kultur og samfund, og øge udnyttelsen af dette videngrundlag til at udtænke nye anvendelser

10) »forskningsorganisation«: enhver offentlig eller privat organisation, som udfører forskning

([1]) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

([2]) Rådets direktiv 2009/50/EF af 25. maj 2009 om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse (EUT L 155 af 18.6.2009, s. 17).

11) »uddannelsesinstitution«: en offentlig eller privat uddannelsesinstitution på sekundærtrinnet, som er anerkendt af den pågældende medlemsstat, eller hvis studieprogrammer er anerkendt i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis på grundlag af gennemsigtige kriterier, og som deltager i et elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt til de formål, der er fastlagt i dette direktiv

12) »uddannelsesprojekt«: en række uddannelsesmæssige foranstaltninger, der udvikles af en uddannelsesinstitution i en medlemsstat i samarbejde med lignende institutioner i et tredjeland med henblik på udveksling af kultur og viden

13) »videregående uddannelsesinstitution«: enhver type videregående uddannelsesinstitution, der er anerkendt eller betragtes som sådan i overensstemmelse med national ret, og som i overensstemmelse med national ret eller praksis tilbyder anerkendte uddannelser eller andre anerkendte kvalifikationer på videregående niveau, uanset hvorledes denne institution benævnes, eller enhver institution, som i overensstemmelse med national ret eller praksis tilbyder erhvervsrettet uddannelse på videregående niveau

14) »værtsenhed«: en forskningsorganisation, en videregående uddannelsesinstitution, en uddannelsesinstitution, en organisation med ansvar for et volontørprogram eller en enhed, der er vært for praktikanter, som tredjelandsstatsborgeren er tilknyttet med henblik på dette direktiv, og som er beliggende på den pågældende medlemsstats område, uanset dennes retlige form, i overensstemmelse med national ret

15) »værtsfamilie«: en familie, der midlertidigt modtager en au pair og lader vedkommende deltage i det daglige familieliv på en medlemsstats område på grundlag af en aftale indgået mellem denne familie og au pairen

16) »beskæftigelse«: udøvelse af aktiviteter, der omfatter enhver form for arbejde reguleret i medfør af national ret eller gældende kollektive overenskomster eller i overensstemmelse med gældende praksis for eller under ledelse eller opsyn af en arbejdsgiver

17) »arbejdsgiver«: en fysisk person eller en juridisk enhed, for hvem eller under hvis ledelse eller opsyn beskæftigelsen udføres

18) »første medlemsstat«: den medlemsstat, der først udsteder en tredjelandsstatsborger en tilladelse på grundlag af dette direktiv

19) »anden medlemsstat«: enhver anden medlemsstat end den første medlemsstat

20) »EU- eller multilaterale programmer, der omfatter mobilitetsforanstaltninger«: programmer finansieret af Unionen eller medlemsstater med henblik på at fremme tredjelandsstatsborgeres mobilitet inden for Unionen eller i de medlemsstater, der deltager i de respektive programmer

21) »tilladelse«: en opholdstilladelse eller, hvis fastsat i national ret, et langtidsvisum, der udstedes med henblik på dette direktiv

22) »opholdstilladelse«: en tilladelse, der udstedes i den udformning, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002, og som giver indehaveren ret til at opholde sig lovligt på en medlemsstats område

23) »langtidsvisum«: en tilladelse, der udstedes af en medlemsstat i henhold til artikel 18 i Schengenkonventionen ([1]), eller som udstedes i overensstemmelse med national ret i de medlemsstater, der ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud

24) »familiemedlemmer«: tredjelandsstatsborgere som defineret i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv berører ikke gunstigere bestemmelser i:

a) bilaterale eller multilaterale aftaler, som er indgået mellem Unionen eller Unionen og dens medlemsstater og et eller flere tredjelande, eller

b) bilaterale eller multilaterale aftaler, som er indgået mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande.

([1]) Konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19).

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at vedtage eller opretholde gunstigere bestemmelser for de tredjelandsstatsborgere, hvorpå dette direktiv finder anvendelse, for så vidt angår artikel 10, stk. 2, litra a), og artikel 18, 22, 23, 24, 25, 26, 34 og 35.

KAPITEL II

Indrejse

Artikel 5

Principper

1. En tredjelandsstatsborger kan kun indrejse i medfør af dette direktiv, hvis en gennemgang af dokumentationen viser, at tredjelandsstatsborgeren opfylder:

a) de generelle betingelser i artikel 7, og

b) de relevante særlige betingelser i artikel 8, 11, 12, 13, 14 eller 16.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgeren fremlægger den i stk. 1 omhandlede dokumentation på et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et af Unionens officielle sprog fastsat af denne medlemsstat.

3. Når alle de generelle og de særlige betingelser er opfyldt, har tredjelandsstatsborgere ret til en tilladelse.

Hvis en medlemsstat kun udsteder opholdstilladelser på sit område, og alle indrejsebetingelserne i dette direktiv er opfyldt, udsteder den pågældende medlemsstat det nødvendige visum til tredjelandsstatsborgeren.

Artikel 6

Antal indrejser

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret til i overensstemmelse med artikel 79, stk. 5, i TEUF, at fastlægge det antal af tredjelandsstatsborgere, jf. nærværende direktivs artikel 2, stk. 1, der kan indrejse, med undtagelse af studerende, hvis den pågældende medlemsstat finder, at de er eller vil være i et ansættelsesforhold. På dette grundlag kan en ansøgning om tilladelse enten afvises som uantagelig eller afslås.

Artikel 7

Generelle betingelser

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse i medfør af dette direktiv, skal ansøgeren:

a) forevise et rejsedokument, der er gyldigt i henhold til national ret og, hvis et sådant kræves, en ansøgning om et visum eller et gyldigt visum eller eventuelt en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt langtidsvisum; medlemsstaterne kan kræve, at rejsedokumentets gyldighedsperiode mindst skal dække det planlagte opholds varighed

b) hvis tredjelandsstatsborgeren i henhold til den pågældende medlemsstats nationale ret er mindreårig, forevise forældrenes tilladelse eller et tilsvarende dokument vedrørende det planlagte ophold

c) fremlægge dokumentation for, at tredjelandsstatsborgeren har eller, hvis fastsat i national ret, har ansøgt om sygeforsikring mod alle de risici, som statsborgerne i den berørte medlemsstat normalt er dækket mod; forsikringen skal gælde for det planlagte opholds varighed

d) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for at have betalt det gebyr, der kræves for behandling af ansøgningen, jf. artikel 36

e) fremlægge den af den pågældende medlemsstat krævede dokumentation for, at vedkommende under sit ophold råder over tilstrækkelige midler til at dække sine udgifter til underhold, uden at behøve at benytte sig af medlemsstatens sociale bistandsordning, og hjemrejse. Vurderingen af, hvorvidt der er tale om tilstrækkelige midler, baseres på en individuel behandling af sagen under hensyntagen til midler, der stammer fra bl.a. tilskud, stipendier, en gyldig ansættelseskontrakt eller et bindende ansættelsestilbud eller et finansielt tilsagn fra en elevudvekslingsorganisation, en enhed, der er vært for praktikanter, et volontørprogram, en værtsfamilie eller en organisation, der formidler au pairer.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgeren opgiver den pågældende tredjelandsstatsborgers adresse på deres område.

Hvis en medlemsstats nationale ret kræver, at der oplyses en adresse på ansøgningstidspunktet, og den pågældende tredjelandsstatsborger endnu ikke kender den fremtidige adresse, accepterer medlemsstaterne en midlertidig adresse. I sådanne tilfælde oplyser tredjelandsstatsborgeren sin faste adresse senest på tidspunktet for udstedelse af en tilladelse, jf. artikel 17.

3. Medlemsstaterne kan angive et referencebeløb, som de anser for at udgøre »tilstrækkelige midler«, jf. stk. 1, litra e). Vurderingen af de tilstrækkelige midler baseres på en individuel behandling af sagen.

4. Ansøgningen skal indgives og behandles, enten mens den pågældende tredjelandsstatsborger opholder sig uden for den medlemsstats område, som tredjelandsstatsborgeren ønsker at indrejse i, eller mens tredjelandsstatsborgeren allerede opholder sig i den pågældende medlemsstat som indehaver af en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt langtidsvisum.

Imidlertid kan en medlemsstat i overensstemmelse med sin nationale ret acceptere en ansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger, som ikke har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt langtidsvisum, men som befinder sig lovligt på dens område.

5. Medlemsstaterne afgør, om ansøgninger skal indgives af tredjelandsstatsborgeren, værtsenheden eller enhver af disse to.

6. Tredjelandsstatsborgere, som anses for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, bevilges ikke indrejse.

Artikel 8

Særlige betingelser for forskere

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse med henblik på at gennemføre en forskningsaktivitet, skal ansøgeren ud over at opfylde de generelle betingelser i artikel 7 fremlægge en værtsaftale eller, hvis fastsat i national ret, en kontrakt, jf. artikel 10.

2. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret kræve en skriftlig erklæring fra forskningsorganisationen om, at den pågældende forskningsorganisation i tilfælde af, at en forsker ulovligt forbliver på den pågældende medlemsstats område, er ansvarlig for tilbagebetaling af de udgifter til opholdet og hjemrejsen, som måtte være blevet afholdt over offentlige midler. Forskningsorganisationens finansielle ansvar ophører senest seks måneder efter udløbet af værtsaftalen.

Hvis forskerens opholdsret forlænges i overensstemmelse med artikel 25, begrænses forskningsorganisationens ansvar, jf. dette stykkes første afsnit, frem til starttidspunktet i opholdstilladelsen med henblik på jobsøgning eller etablering af virksomhed.

3. En medlemsstat, der har indført en procedure for godkendelse af forskningsorganisationer i overensstemmelse med artikel 9, fritager ansøgerne for at fremlægge et eller flere af de dokumenter, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2 eller i artikel 7, stk. 1, litra c), d) eller e), eller i artikel 7, stk. 2, hvis godkendte forskningsorganisationer skal være vært for tredjelandsstatsborgerne.

Artikel 9

Godkendelse af forskningsorganisationer

1. Medlemsstaterne kan beslutte at indføre en godkendelsesprocedure for offentlige og/eller private forskningsorganisationer, som ønsker at være vært for en forsker efter den indrejseprocedure, der er fastsat i dette direktiv.

2. Godkendelsen af en forskningsorganisation foregår i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i de pågældende medlemsstaters nationale ret eller administrative praksis. Ansøgninger om godkendelse fra forskningsorganisationer indgives i overensstemmelse med disse procedurer og baseres på organisationernes vedtægtsmæssige opgaver eller eventuelle selskabsformål og på dokumentation for, at de udfører forskning.

Godkendelsen af en forskningsorganisation meddeles for en periode på mindst fem år. I undtagelsestilfælde kan medlemsstaterne meddele godkendelse for en kortere periode.

3. En medlemsstat kan blandt andre foranstaltninger give afslag på at forlænge eller beslutte at inddrage godkendelsen, hvis:

a) en forskningsorganisation ikke længere opfylder nærværende artikels stk. 2, artikel 8, stk. 2, eller artikel 10, stk. 7

b) godkendelsen er opnået gennem svig, eller

c) en forskningsorganisation har indgået en værtsaftale med en tredjelandsstatsborger ved svig eller uagtsom adfærd.

Såfremt der er givet afslag på en ansøgning om forlængelse, eller godkendelsen er blevet inddraget, kan den berørte organisation forbydes at ansøge om ny godkendelse i indtil fem år efter offentliggørelsen af afgørelsen om afslag på forlængelse eller inddragelse.

Artikel 10

Værtsaftale

1. En forskningsorganisation, som ønsker at være vært for en tredjelandsstatsborger med henblik på forskning, indgår en værtsaftale med den pågældende. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kontrakter, der indeholder de elementer, der er omhandlet i stk. 2 og eventuelt stk. 3, ligestilles med en værtsaftale med henblik på dette direktiv.

2. Værtsaftalen skal indeholde:

a) forskningsaktivitetens eller forskningsområdets titel eller formål

b) en erklæring fra tredjelandsstatsborgeren om, at den pågældende vil bestræbe sig på at færdiggøre forskningsaktiviteten

c) en erklæring fra forskningsorganisationen om, at den vil være vært for tredjelandsstatsborgeren med henblik på at færdiggøre forskningsaktiviteten

d) forskningsaktivitetens start- og sluttidspunkt eller forventede varighed

e) oplysninger om planlagt mobilitet i en eller flere andre medlemsstater, hvis mobiliteten er kendt på ansøgningstidspunktet i den første medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan også kræve, at værtsaftalen skal indeholde:

a) oplysninger om retsforholdet mellem forskningsorganisationen og forskeren

b) oplysninger om forskerens arbejdsvilkår.

4. Forskningsorganisationer må kun undertegne værtsaftaler, hvis forskningsaktiviteten er accepteret af de kompetente instanser i organisationen efter vurdering af:

a) emnet for og den forventede varighed af forskningsaktiviteten, samt hvorvidt de finansielle midler, som er nødvendige for forskningens udførelse, er til rådighed

b) tredjelandsstatsborgerens kvalifikationer i forhold til emnet for forskningen, dokumenteret ved en bekræftet genpart af kvalifikationsbeviserne.

5. Værtsaftalen bortfalder automatisk, hvis tredjelandsstatsborgeren ikke får indrejsetilladelse, eller når retsforholdet mellem forskeren og forskningsorganisationen er afsluttet.

6. Forskningsorganisationen underretter omgående den berørte medlemsstats kompetente myndighed om enhver begivenhed, som vil kunne hindre værtsaftalens gennemførelse.

7. Medlemsstaterne kan bestemme, at forskningsorganisationen senest to måneder efter udløbet af den berørte værtsaftale over for de kompetente myndigheder, som er udpeget til dette formål, skal bekræfte, at forskningsaktiviteten er afsluttet.

8. Medlemsstaterne kan i deres nationale ret fastsætte konsekvenserne af en inddragelse af godkendelsen eller afslag på forlængelse for eksisterende værtsaftaler, som er indgået i overensstemmelse med denne artikel, samt konsekvenserne for de berørte forskeres tilladelser.

Artikel 11

Særlige betingelser for studerende

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse med henblik på studier, skal ansøgeren ud over de generelle betingelser i artikel 7 fremlægge dokumentation for:

a) at tredjelandsstatsborgeren er blevet optaget på en videregående uddannelsesinstitution med henblik på at følge et studieprogram

b) hvis medlemsstaten kræver det, at de gebyrer, som den videregående uddannelsesinstitution kræver, er blevet betalt

c) hvis medlemsstaten kræver det, et tilstrækkeligt kendskab til det sprog, der anvendes i det studieprogram, som skal følges

d) hvis medlemsstaten kræver det, at tredjelandsstatsborgeren råder over tilstrækkelige midler til at dække studieomkostningerne.

2. Tredjelandsstatsborgere, der automatisk er omfattet af en sygeforsikring mod alle de risici, som statsborgerne i den berørte medlemsstat normalt er dækket mod, når de er indskrevet ved en videregående uddannelsesinstitution, anses for at opfylde betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra c).

3. En medlemsstat, der har indført en godkendelsesprocedure for videregående uddannelsesinstitutioner i overensstemmelse med artikel 15, fritager ansøgerene for at fremlægge et eller flere af de dokumenter, der er nævnt i nærværende artikels stk. 1, litra b), c) eller d), eller artikel 7, stk. 1, litra d), eller artikel 7, stk. 2, hvis godkendte videregående uddannelsesinstitutioner skal være vært for tredjelandsstatsborgerne.

Artikel 12

Særlige betingelser for skoleelever

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse med henblik på et elevudvekslingsprogram eller et uddannelsesprojekt, skal ansøgeren ud over de generelle betingelser i artikel 7 fremlægge dokumentation for:

a) at tredjelandsstatsborgeren hverken er under den minimumsalder eller det laveste klassetrin eller over den maksimumsalder eller det højeste klassetrin, som den pågældende medlemsstat har fastsat

b) at vedkommende er optaget på en uddannelsesinstitution

c) at vedkommende deltager i et anerkendt nationalt eller regionalt undervisningsprogram som led i et elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt, der administreres af en uddannelsesinstitution i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis

d) at uddannelsesinstitutionen eller, for så vidt det er fastsat i national ret, en tredjepart påtager sig det fulde ansvar for tredjelandsstatsborgeren under hele opholdet på den pågældende medlemsstats område, navnlig hvad angår studieomkostningerne

e) at tredjelandsstatsborgeren under hele opholdet skal bo hos en familie eller i særlige indkvarteringsfaciliteter på uddannelsesinstitutionen eller, for så vidt det er fastsat i national ret, i enhver anden facilitet, som opfylder de betingelser, der er fastsat af den pågældende medlemsstat, og som er udvalgt i overensstemmelse med reglerne for det elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt, hvori tredjelandsstatsborgeren deltager.

2. Medlemsstaterne kan begrænse indrejsen for skoleelever, der deltager i et elevudvekslingsprogram eller uddannelsesprojekt, til statsborgere fra tredjelande, der tilbyder medlemsstaternes egne statsborgere tilsvarende muligheder.

Artikel 13

Særlige betingelser for praktikanter

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse med henblik på uddannelse, skal ansøgeren ud over de generelle betingelser i artikel 7:

a) fremlægge en uddannelsesaftale, hvori der fastsættes en teoretisk og praktisk uddannelse, med en værtsenhed. Medlemsstaterne kan kræve, at en sådan uddannelsesaftale godkendes af den kompetente myndighed, og at de vilkår, der ligger til grund for aftalen, opfylder kravene i henhold til national ret, kollektive overenskomster eller praksis i den pågældende medlemsstat. Uddannelsesaftalen skal indeholde:

   i) en beskrivelse af uddannelsesprogrammet, herunder de uddannelsesmæssige mål eller læringsdele

   ii) praktikkens varighed

   iii) praktikkens arbejds- og tilsynsvilkår

   iv) praktikkens arbejdstider, og

   v) retsforholdet mellem praktikanten og værtsenheden

b) fremlægge dokumentation for at have opnået en videregående uddannelse inden for de to år, der går forud for ansøgningsdatoen, eller for at følge et studieprogram, der fører til en videregående uddannelse

c) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for, at tredjelandsstatsborgeren under sit ophold vil råde over tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til uddannelse

d) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for, at vedkommende har modtaget eller vil modtage sprogundervisning for at opnå den viden, der er nødvendig for at gennemføre praktikopholdet

e) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for, at værtsenheden påtager sig det fulde ansvar for tredjelandsstatsborgeren under hele opholdet på den pågældende medlemsstats område, navnlig hvad angår udgifterne til underhold og logi

f) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for, at indkvarteringen opfylder de betingelser, der er fastsat af den pågældende medlemsstat, hvis tredjelandsstatsborgeren under hele opholdet indkvarteres af værtsenheden.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at praktikopholdet skal være inden for samme område og på samme kvalifikationsniveau som den videregående uddannelse eller det studieprogram, der er omhandlet i stk. 1, litra b).

3. Medlemsstaterne kan kræve, at værtsenheden dokumenterer, at praktikopholdet ikke erstatter et job.

4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret kræve en skriftlig erklæring fra værtsenheden om, at den i tilfælde af, at en praktikant ulovligt forbliver på den pågældende medlemsstats område, er ansvarlig for tilbagebetaling af de udgifter til opholdet og hjemrejsen, som måtte være blevet afholdt over offentlige midler. Værtsenhedens finansielle ansvar ophører senest seks måneder efter udløbet af uddannelsesaftalen.

Artikel 14

Særlige betingelser for volontører

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse med henblik på volontørtjeneste, skal ansøgeren ud over de generelle betingelser i artikel 7:

a) fremlægge en aftale, som er indgået med værtsenheden eller, for så vidt det er fastsat i nationale ret, et andet organ, der i den pågældende medlemsstat har ansvaret for det volontørprogram, hvori tredjelandsstatsborgeren deltager. Aftalen skal indeholde:

   i) en beskrivelse af volontørprogrammet

   ii) volontørtjenestens varighed

   iii) volontørtjenestens arbejds- og tilsynsbetingelser

   iv) arbejdstiderne for det frivillige arbejde

   v) de midler, der er til rådighed til dækning af tredjelandsstatsborgerens udgifter til underhold og logi, og et minimumsbeløb til lommepenge under hele opholdet, og

   vi) i givet fald den uddannelse, som tredjelandsstatsborgeren vil modtage for at kunne udføre volontørtjenesten

b) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for, at indkvarteringen opfylder de betingelser, der er fastsat af den pågældende medlemsstat, hvis tredjelandsstatsborgeren under hele opholdet indkvarteres af værtsenheden

c) fremlægge dokumentation for, at værtsenheden eller, for så vidt det er fastsat i national ret, et andet organ, der har ansvaret for volontørprogrammet, har tegnet en ansvarsforsikring

d) hvis medlemsstaten kræver det, fremlægge dokumentation for, at tredjelandsstatsborgeren har modtaget eller vil modtage en grundlæggende indføring i den pågældende medlemsstats sprog, historie og politiske og sociale strukturer.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte en minimums- og maksimumsalder for tredjelandsstatsborgere, der ansøger om indrejse med henblik på et volontørprogram med forbehold af reglerne under den europæiske volontørtjeneste.

3. Volontører, der deltager i den europæiske volontørtjeneste, skal ikke fremlægge den i stk. 1, litra c), og i givet fald litra d), omhandlede dokumentation.

Artikel 15

Godkendelse af videregående uddannelsesinstitutioner, uddannelsesinstitutioner, organisationer med ansvar for et volontørprogram eller organisationer, der er vært for praktikanter

1. Med henblik på dette direktiv kan medlemsstaterne beslutte at indføre en godkendelsesprocedure for videregående uddannelsesinstitutioner, uddannelsesinstitutioner, organisationer med ansvar for et volontørprogram eller organisationer, der er vært for praktikanter.

2. Denne godkendelse skal være i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale ret eller administrative praksis.

3. Hvis en medlemsstat beslutter at indføre en godkendelsesprocedure i overensstemmelse med stk. 1 og 2, skal den give klare og gennemsigtige oplysninger til de berørte værtsenheder om blandt andet betingelser og kriterier for godkendelse, dennes gyldighedsperiode, konsekvenser af manglende overholdelse, herunder eventuel inddragelse og afslag på forlængelse, samt eventuelle sanktioner.

Artikel 16

Særlige betingelser for au pairer

1. For så vidt angår en tredjelandsstatsborgers indrejse med henblik på au pair-ansættelse, skal tredjelandsstatsborgeren ud over de generelle betingelser i artikel 7:

a) fremlægge en aftale mellem tredjelandsstatsborgeren og værtsfamilien, der fastlægger tredjelandsstatsborgerens rettigheder og forpligtelser som au pair, herunder detaljerede oplysninger om de lommepenge, som denne skal modtage, passende tilrettelæggelse af arbejdsopgaverne, der giver au pairen mulighed for at følge kurser, og det maksimale antal timer pr. dag for arbejde i familien

b) være mellem 18 og 30 år. I undtagelsestilfælde kan medlemsstaterne tillade indrejse for en tredjelandsstatsborger med henblik på au pair-ansættelse, som er over maksimumsalderen

c) fremlægge dokumentation for, at værtsfamilien eller en organisation, der formidler au pairer, for så vidt det er fastsat i national ret, påtager sig det fulde ansvar for tredjelandsstatsborgeren under hele opholdet på den pågældende medlemsstats område, navnlig hvad angår ophold, logi og ulykkestilfælde.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at en tredjelandsstatsborger, der ansøger om indrejse med henblik på au pair-ansættelse, fremlægger dokumentation for:

a) grundlæggende kendskab til den pågældende medlemsstats sprog, eller

b) at have en uddannelse på sekundærtrinnet, erhvervsmæssige kvalifikationer eller i givet fald at opfylde betingelserne for at udøve et lovreguleret erhverv som fastsat i national ret.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at au pair-ansættelse kun må udføres af en organisation, der formidler au pairer, i henhold til betingelserne i national ret.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at værtsfamiliens medlemmer skal have en anden nationalitet end den tredjelandsstatsborger, der ansøger om indrejse med henblik på au pair-ansættelse, og ikke må have nogen familiemæssig tilknytning til den pågældende tredjelandsstatsborger.

5. Det maksimale timeantal for au pair-arbejde må ikke overstige 25 timer om ugen. Au pairen skal have mindst én ugentlig fridag fra au pair-arbejdet.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte et minimumsbeløb som lommepenge, der skal betales til au pairen.

KAPITEL III

Tilladelser og opholdets varighed

Artikel 17

Tilladelser

1. Hvis tilladelsen er givet i form af en opholdstilladelse, anvender medlemsstaterne det format, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002, og anfører udtrykket »forsker«, »studerende«, »skoleelev«, »praktikant«, »volontør« eller »au pair« på opholdstilladelsen.

2. Hvis tilladelsen er givet i form af et langtidsvisum, anfører medlemsstaterne under overskriften »bemærkninger« på visummærkaten en bemærkning om, at det er udstedt til en »forsker«, »studerende«, »skoleelev«, »praktikant«, »volontør« eller »au pair«.

3. For forskere og studerende, der kommer til Unionen inden for rammerne af et specifikt EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere anerkendte videregående uddannelsesinstitutioner, skal tilladelsen henvise til det specifikke program eller den specifikke aftale.

4. Hvis tilladelsen til langvarig mobilitet udstedes til en forsker i form af en opholdstilladelse, anvender medlemsstaterne det format, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002, og anfører »forskermobilitet« på opholdstilladelsen. Hvis tilladelsen til langvarig mobilitet udstedes til en forsker i form af et langtidsvisum, anfører medlemsstaterne »forskermobilitet« under overskriften »bemærkninger« på visummærkaten.

Artikel 18

Tilladelsens gyldighedsperiode

1. Gyldighedsperioden for en tilladelse til forskere skal være mindst et år eller være lig med værtsaftalens varighed, hvis denne er kortere. Tilladelsen forlænges, hvis artikel 21 ikke finder anvendelse.

Gyldighedsperioden for en tilladelse til forskere, der er omfattet af EU- eller multilaterale programmer, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, skal være mindst to år eller være lig med værtsaftalens varighed, hvis denne er kortere. Hvis de generelle betingelser i artikel 7 ikke er opfyldt for de to år eller for hele værtsaftalens varighed, finder nærværende artikels første afsnit anvendelse. Medlemsstaterne bevarer retten til at kontrollere, at grundene til inddragelse i artikel 21 ikke finder anvendelse.

2. Gyldighedsperioden for en tilladelse til studerende skal være mindst et år eller være lig med studiernes varighed, hvis denne er kortere. Tilladelsen forlænges, hvis artikel 21 ikke finder anvendelse.

Gyldighedsperioden for en tilladelse til studerende, der er omfattet af EU- eller multilaterale programmer, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner, skal være mindst to år eller svare til studiernes varighed, hvis denne er kortere. Hvis de generelle betingelser i artikel 7 ikke er opfyldt for de to år eller for hele studiernes varighed, finder dette stykkes første afsnit anvendelse. Medlemsstaterne bevarer retten til at kontrollere, at grundene til inddragelse i artikel 21 ikke finder anvendelse.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at studieopholdets samlede varighed ikke må overstige den maksimale varighed af studierne, der er fastsat i national ret.

4. Gyldighedsperioden for en tilladelse til skoleelever skal være lig med elevudvekslingsprogrammets eller uddannelsesprojektets varighed, hvis denne er under et år, eller være højst et år. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade forlængelse af tilladelsen én gang for den periode, der er nødvendig for at afslutte elevudvekslingsprogrammet eller uddannelsesprojektet, hvis artikel 21 ikke finder anvendelse.

5. Gyldighedsperioden for en tilladelse til au pairer skal være lig med varigheden af aftalen mellem au pairen og værtsfamilien, hvis denne er under et år, eller være højst et år. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade forlængelse af tilladelsen én gang for en periode på højst seks måneder efter en begrundet ansøgning fra værtsfamilien, hvis artikel 21 ikke finder anvendelse.

6. Gyldighedsperioden for en tilladelse til praktikanter skal være lig med uddannelsesaftalens varighed, hvis denne er under seks måneder, eller være højst seks måneder. Hvis aftalens varighed er længere end seks måneder, kan tilladelsens gyldighedsperiode dække den pågældende periode i henhold til national ret.

Medlemsstaterne kan beslutte at tillade forlængelse af tilladelsen én gang for den periode, der er nødvendig for at afslutte praktikopholdet, hvis artikel 21 ikke finder anvendelse.

7. Gyldighedsperioden for en tilladelse til volontører skal være lig med varigheden af aftalen, jf. artikel 14, stk. 1, litra a), hvis denne er under et år, eller være højst et år. Hvis aftalens varighed er længere end et år, kan tilladelsens gyldighedsperiode svare til den pågældende periode i henhold til national ret.

8. Medlemsstaterne kan beslutte, at gyldighedsperioden for den tilladelse, der er ansøgt om, ikke må overstige rejsedokumentets gyldighedsperiode, hvis gyldighedsperioden for den pågældende tredjelandsstatsborgers rejsedokument er under et år eller under to år i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

9. Hvis medlemsstaterne giver tilladelse til indrejse og ophold i det første år på grundlag af et langtidsvisum, skal der indgives en ansøgning om opholdstilladelse inden langtidsvisummets udløb. Opholdstilladelsen udstedes, hvis artikel 21 ikke finder anvendelse.

Artikel 19

Supplerende oplysninger

1. Medlemsstaterne kan anføre yderligere oplysninger i papirform eller opbevare sådanne oplysninger i elektronisk format, jf. artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og litra a), punkt 16, i bilaget dertil. Disse oplysninger kan vedrøre opholdsstedet, og i tilfælde, der er omfattet af dette direktivs artikel 24, den studerendes økonomiske virksomhed og navnlig omfatte den fulde liste over medlemsstater, som forskeren eller den studerende agter at tage til inden for rammerne af mobilitet, eller relevante oplysninger om et specifikt EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner.

2. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at oplysningerne omhandlet i denne artikels stk. 1 skal anføres på langtidsvisummet, jf. punkt 12 i bilaget til Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 ([1]).

KAPITEL IV

Grunde til afslag på ansøgning om tilladelser, inddragelse af tilladelser eller afslag på forlængelse af tilladelser

Artikel 20

Grunde til afslag

1. Medlemsstaterne giver afslag på en ansøgning, hvis:

a) de generelle betingelser i artikel 7 eller de relevante særlige betingelser i artikel 8, 11, 12, 13, 14 eller 16 ikke er opfyldt

b) de forelagte dokumenter er erhvervet på uretmæssig vis eller er forfalskede eller ulovligt ændret

c) den pågældende medlemsstat kun tillader indrejse gennem en godkendt værtsenhed, og værtsenheden ikke er godkendt.

2. Medlemsstaterne kan give afslag på en ansøgning, hvis:

a) værtsenheden, et andet organ, jf. artikel 14, stk. 1, litra a), en tredjepart, jf. artikel 12, stk. 1, litra d), værtsfamilien eller den organisation, der formidler au pairer, ikke har opfyldt sine juridiske forpligtelser vedrørende social sikring, beskatning, arbejdstagerrettigheder eller arbejdsvilkår

b) den værtsenhed eller værtsfamilie, der vil ansætte tredjelandsstatsborgeren, i givet fald ikke overholder ansættelsesvilkårene i henhold til national ret eller kollektive overenskomster eller praksis i den pågældende medlemsstat

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa (EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1).

c) værtsenheden, et andet organ, jf. artikel 14, stk. 1, litra a), en tredjepart, jf. artikel 12, stk. 1, litra d), værtsfamilien eller den organisation, der formidler au pairer, er blevet straffet i henhold til national ret for sort arbejde eller ulovlig beskæftigelse

d) værtsenheden blev oprettet eller drives med det hovedformål at lette indrejse for tredjelandsstatsborgere, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde

e) værtsenhedens virksomhed i givet fald er ved at blive eller er blevet opløst i henhold til national insolvenslovgivning, eller hvis ingen økonomisk aktivitet finder sted,

f) medlemsstaten har dokumentation for eller alvorlige og objektive grunde til at fastslå, at tredjelandsstatsborgeren ville opholde sig i medlemsstaten med henblik på andre formål end dem, på grundlag af hvilke den pågældende ansøger om indrejse.

3. Hvis en tredjelandsstatsborger ansøger om indrejse med henblik på at indgå et ansættelsesforhold i en medlemsstat, kan denne medlemsstat kontrollere, om den pågældende stilling kan besættes af statsborgere i den pågældende medlemsstat eller af andre unionsborgere, eller af tredjelandsstatsborgere, som opholder sig lovligt i denne medlemsstat, og den kan i så fald afslå ansøgningen. Dette stykke finder anvendelse med forbehold af princippet om præference for unionsborgere som udtrykt i de relevante bestemmelser i de relevante tiltrædelsesakter.

4. Ved enhver afgørelse om at afslå en ansøgning skal der tages hensyn til de særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde, ligesom proportionalitetsprincippet skal overholdes, jf. dog stk. 1.

Artikel 21

Grunde til inddragelse af eller afslag på forlængelse af en tilladelse

1. Medlemsstaterne inddrager eller giver i givet fald afslag på forlængelse af en tilladelse, hvis

a) tredjelandsstatsborgeren ikke længere opfylder de generelle betingelser i artikel 7, bortset fra artikel 7, stk. 6, eller de relevante særlige betingelser i artikel 8, 11, 12, 13, 14 eller 16 eller betingelserne i artikel 18

b) tilladelserne eller de forelagte dokumenter er erhvervet på uretmæssig vis eller er forfalskede eller ulovligt ændret

c) den pågældende medlemsstat kun tillader indrejse gennem en godkendt værtsenhed, og værtsenheden ikke er godkendt

d) tredjelandsstatsborgeren opholder sig i medlemsstaten med henblik på andre formål end dem, på grundlag af hvilke den pågældende fik tilladelse til ophold.

2. Medlemsstaterne kan inddrage eller give afslag på forlængelse af en tilladelse, hvis:

a) værtsenheden, et andet organ, jf. artikel 14, stk. 1, litra a), en tredjepart, jf. artikel 12, stk. 1, litra d), værtsfamilien eller den organisation, der formidler au pairer, ikke har opfyldt sine juridiske forpligtelser vedrørende social sikring, beskatning, arbejdstagerrettigheder eller arbejdsvilkår

b) den værtsenhed eller værtsfamilie, der har ansat tredjelandsstatsborgeren, i givet fald ikke overholder ansættelsesvilkårene i henhold til national ret eller kollektive overenskomster eller praksis i den pågældende medlemsstat

c) værtsenheden, et andet organ, jf. artikel 14, stk. 1, litra a), en tredjepart, jf. artikel 12, stk. 1, litra d), værtsfamilien eller den organisation, der formidler au pairer, er blevet straffet i henhold til national ret for sort arbejde eller ulovlig beskæftigelse

d) værtsenheden blev oprettet eller drives med det hovedformål at lette indrejse for tredjelandsstatsborgere, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde

e) værtsenhedens virksomhed i givet fald er ved at blive eller er blevet opløst i henhold til national insolvenslovgivning, eller hvis ingen økonomisk aktivitet finder sted

f) for så vidt angår studerende, de i artikel 24 omhandlede frister for adgang til økonomisk virksomhed ikke overholdes, eller en studerende ikke gør tilstrækkelige fremskridt med de relevante studier i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis.

3. I tilfælde af inddragelse kan en medlemsstat høre værtsenheden i forbindelse med vurderingen af manglen på fremskridt med de relevante studier, jf. stk. 2, litra f).

4. Medlemsstaterne kan inddrage eller give afslag på forlængelse af en tilladelse under hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden.

5. Hvis en tredjelandsstatsborger ansøger om forlængelse af tilladelsen med henblik på at indgå eller fortsætte i et ansættelsesforhold i en medlemsstat, bortset fra forskere, som fortsætter ansættelsesforholdet i den samme værtsenhed, kan denne medlemsstat kontrollere, om den pågældende stilling kan besættes af statsborgere i den pågældende medlemsstat eller af andre unionsborgere eller af tredjelandsstatsborgere, som er fastboende i denne medlemsstat, og den kan i så fald give afslag på forlængelse af tilladelsen. Dette stykke finder anvendelse med forbehold af princippet om præference for unionsborgere som udtrykt i de relevante bestemmelser i de relevante tiltrædelsesakter.

6. Hvis en medlemsstat agter at inddrage eller give afslag på at forlænge tilladelsen til en studerende i overensstemmelse med stk. 2, litra a), c), d) eller e), har den studerende lov til at indgive en ansøgning om at deltage i et tilsvarende studieprogram ved en anden videregående uddannelsesinstitution med henblik på at kunne fuldføre studierne. Den studerende skal have tilladelse til at forblive på medlemsstatens område, indtil de berørte kompetente myndigheder har truffet en afgørelse om ansøgningen.

7. Ved enhver afgørelse om at inddrage eller give afslag på at forlænge en tilladelse skal der tages hensyn til de særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde, ligesom proportionalitetsprincippet skal overholdes, jf. dog stk. 1.

KAPITEL V

Rettigheder

Artikel 22

Ligebehandling

1. Forskere har ret til ligebehandling med den pågældende medlemsstats egne statsborgere, jf. artikel 12, stk. 1 og 4, i direktiv 2011/98/EU.

2. Medlemsstaterne kan begrænse ligebehandlingen for så vidt angår forskere:

a) i medfør af artikel 12, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/98/EU ved at udelukke stipendier og lån til studier og underhold eller andre stipendier og lån

b) i medfør af artikel 12, stk. 1, litra e), i direktiv 2011/98/EU ved ikke at yde familieydelser til forskere, som har fået tilladelse til ophold på den pågældende medlemsstats område i højst seks måneder

c) i medfør af artikel 12, stk. 1, litra f), i direktiv 2011/98/EU ved at begrænse dens anvendelse til tilfælde, hvor det registrerede eller sædvanlige opholdssted for familiemedlemmerne til den forsker, som vedkommende ansøger om fordele for, ligger inden for den pågældende medlemsstats område

d) i medfør af artikel 12, stk. 1, litra g), i direktiv 2011/98/EU ved at begrænse adgangen til boliger.

3. Når praktikanter, volontører og au pairer anses for at være i et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat, har de såvel som studerende ret til ligebehandling med den pågældende medlemsstats egne statsborgere, jf. artikel 12, stk. 1 og 4, i direktiv 2011/98/EU med forbehold af begrænsningerne i nævnte artikels stk. 2.

4. Når praktikanter, volontører og au pairer ikke anses for at være i et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat, har de såvel som skoleelever ret til ligebehandling med hensyn til adgang til varer og tjenester samt levering af varer og tjenester, der stilles til rådighed for offentligheden, for så vidt det er fastsat i national ret, samt i givet fald med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre erhvervsmæssige kvalificationer i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at give dem ligebehandling med hensyn til procedurer til opnåelse af boliger og/eller tjenester, der ydes af offentlige arbejdsformidlinger, i overensstemmelse med national ret.

Artikel 23

Undervisning, der gives af forskere

Forskere kan, foruden forskningsaktiviteter, undervise i overensstemmelse med national ret. Medlemsstaterne kan fastsætte et maksimalt antal undervisningstimer eller -dage.

Artikel 24

Studerendes økonomiske virksomhed

1. Studerende har under overholdelse af den pågældende medlemsstats regler og betingelser for den pågældende virksomhed ret til at tage beskæftigelse som arbejdstagere og kan gives ret til at udøve selvstændig økonomisk virksomhed uden for den tid, der er afsat til studieprogrammet, med forbehold af begrænsningerne i stk. 3.

2. Medlemsstaterne giver om nødvendigt de studerende og/eller arbejdsgiverne forudgående tilladelse hertil i overensstemmelse med national ret.

3. Hver medlemsstat fastsætter det maksimale tilladte antal arbejdstimer pr. uge eller det maksimale tilladte antal arbejdsdage eller -måneder pr. år til sådan økonomisk virksomhed, dog mindst 15 timer pr. uge eller det tilsvarende antal dage eller måneder pr. år. Der kan tages hensyn til situationen på den pågældende medlemsstats arbejdsmarked.

Artikel 25

Ophold for forskere og studerende med henblik på jobsøgning eller etablering af virksomhed

1. Forskere og studerende har efter afslutning af deres forskning eller studier mulighed for at blive på den medlemsstats område, som gav tilladelse i henhold til artikel 17, på grundlag af opholdstilladelsen, jf. nærværende artikels stk. 3, i en periode på mindst ni måneder med henblik på jobsøgning eller etablering af en virksomhed.

2. Medlemsstaterne kan beslutte at fastsætte et minimumsniveau for den eksamensgrad, som studerende skal have opnået for at nyde godt af anvendelsen af denne artikel. Dette niveau må ikke være højere end 7 i den europæiske referenceramme for kvalifikationer ([1]).

3. Med henblik på det i stk. 1 omhandlede ophold udsteder medlemsstaterne, efter ansøgning fra forskeren eller den studerende, en opholdstilladelse til den pågældende tredjelandsstatsborger i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, hvis betingelserne i nærværende direktivs artikel 7, stk. 1, litra a), c), d) og e), artikel 7, stk. 6, og i givet fald artikel 7, stk. 2, stadig er opfyldt. Medlemsstaterne kræver for forskere en bekræftelse fra forskningsorganisationen på, at forskningsaktiviteten er afsluttet, eller for studerende dokumentation for opnåelse af bevis eller certifikat for en videregående uddannelse eller andet kvalifikationsbevis. I givet fald og såfremt bestemmelserne i artikel 26 stadig er opfyldt, forlænges den i nærværende artikel omhandlede opholdstilladelse i overensstemmelse hermed.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 23. april 2008 om etablering af den europæiske referenceramme for kvalifikationer for livslang læring (EUT C 111 af 6.5.2008, s. 1).

4. Medlemsstaterne kan give afslag på en ansøgning i medfør af denne artikel, hvis:

a) betingelserne i stk. 3 og i givet fald stk. 2 og 5 ikke er opfyldt

b) de forelagte dokumenter er erhvervet på uretmæssig vis eller er forfalskede eller ulovligt ændret.

5. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgningen i medfør af nærværende artikel fra forskeren eller den studerende og i givet fald forskerens familiemedlemmer skal indgives senest 30 dage, før den tilladelse, der er udstedt i henhold til artikel 17 eller 26, udløber.

6. Hvis dokumentationen for opnåelse af bevis eller certifikat for en videregående uddannelse eller andet kvalifikationsbevis eller forskningsorganisationens bekræftelse af afslutningen af forskningsaktiviteten ikke foreligger før udløbet af den tilladelse, der er udstedt i henhold til artikel 17, og alle andre betingelser er opfyldt, tillader medlemsstaten tredjelandsstatsborgeren at forblive på dens område med henblik på at indgive en sådan dokumentation inden for en rimelig tidsfrist i overensstemmelse med national ret.

7. Efter mindst tre måneder fra den pågældende medlemsstats udstedelse af opholdstilladelsen i medfør af denne artikel, kan sidstnævnte kræve, at tredjelandsstatsborgere dokumenterer, at de har en reel chance for at komme i beskæftigelse eller etablere en virksomhed.

Medlemsstaterne kan kræve, at den beskæftigelse, som tredjelandsstatsborgeren søger, eller den virksomhed, som vedkommende er ved at etablere, svarer til niveauet for den afsluttede forskning eller de afsluttede studier.

8. Hvis betingelserne i stk. 3 eller 7 ikke længere er opfyldt, kan medlemsstaterne inddrage tredjelandsstatsborgerens og i givet fald dennes familiemedlemmers opholdstilladelse i henhold til national ret.

9. Andre medlemsstater end den første medlemsstat kan anvende denne artikel på forskere og i givet fald forskerens familiemedlemmer eller studerende, som har eller har haft ophold i den pågældende anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 28, 29, 30 eller 31.

Artikel 26

Forskerens familiemedlemmer

1. Med henblik på at tillade forskerens familiemedlemmer at slutte sig til forskeren i den første medlemsstat eller, hvis der er tale om langvarig mobilitet, i de andre medlemsstater anvender medlemsstaterne bestemmelserne i direktiv 2003/86/EF med de undtagelser, der er fastsat i denne artikel.

2. Uanset artikel 3, stk. 1, og artikel 8 i direktiv 2003/86/EF er tildelingen af en opholdstilladelse til familiemedlemmer ikke betinget af, at forskeren har rimelig udsigt til at opnå ret til fast ophold og har haft ophold af en minimumsvarighed.

3. Uanset artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF kan de integrationsbetingelser og -foranstaltninger, der er omhandlet heri, kun finde anvendelse, efter at de pågældende personer har fået tildelt en opholdstilladelse.

4. Uanset artikel 5, stk. 4, første afsnit, i direktiv 2003/86/EF giver medlemsstaten opholdstilladelser til familiemedlemmer inden for 90 dage efter indgivelsen af den fuldstændige ansøgning, forudsat at betingelserne for familiesammenføring er opfyldt. Den pågældende medlemsstats kompetente myndighed behandler ansøgningen for familiemedlemmerne samtidig med ansøgningen om indrejse eller langvarig mobilitet for forskeren i tilfælde, hvor ansøgningen for familiemedlemmerne indgives samtidig. Opholdstilladelsen for familiemedlemmer gives kun, hvis forskeren udstedes en tilladelse i medfør af artikel 17.

5. Uanset artikel 13, stk. 2 og 3, i direktiv 2003/86/EF udløber gyldighedsperioden for familiemedlemmers opholdstilladelse som hovedregel ved udløbet af forskerens tilladelse. Dette gælder i givet fald også for tilladelser, der er udstedt til forskeren med henblik på jobsøgning eller etablering af virksomhed, jf. artikel 25. Medlemsstaterne kan kræve, at gyldighedsperioden for familiemedlemmers rejsedokumenter mindst skal dække hele det planlagte opholds varighed.

6. Uanset artikel 14, stk. 2, andet punktum, i direktiv 2003/86/EF anvender den første medlemsstat, eller hvis der er tale om langvarig mobilitet, de andre medlemsstater ikke nogen tidsfrist for så vidt angår familiemedlemmers adgang til arbejdsmarkedet, undtagen under særlige omstændigheder som f.eks. særlig høj arbejdsløshed.

KAPITEL VI

Mobilitet mellem medlemsstater

Artikel 27

Mobilitet inden for EU

1. En tredjelandsstatsborger, der er i besiddelse af en gyldig tilladelse udstedt af den første medlemsstat med henblik på studier inden for rammerne af et EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner eller med henblik på forskning, har ret til indrejse og ophold for at udføre en del af studierne eller forskningen i en eller flere andre medlemsstater på grundlag denne tilladelse og et gyldigt rejsedokument i henhold til de betingelser, der er fastsat i artikel 28, 29 og 31, jf. dog artikel 32.

2. I forbindelse med den mobilitet, der er omhandlet i stk. 1, kan forskere foruden forskningsaktiviteter undervise, og studerende kan foruden deres studier arbejde i en eller flere andre medlemsstater i overensstemmelse med betingelserne i henholdsvis artikel 23 og 24.

3. Hvis en forsker flytter til en anden medlemsstat, jf. artikel 28 eller 29, har familiemedlemmer, der er i besiddelse af en opholdstilladelse udstedt i overensstemmelse med artikel 26, ret til at ledsage forskeren som led i forskerens mobilitet i henhold til de betingelser, der er fastsat i artikel 30.

Artikel 28

Kortvarig mobilitet for forskere

1. Forskere, der er i besiddelse af en gyldig tilladelse udstedt af den første medlemsstat, har ret til ophold for at udføre en del af deres forskning i en hvilken som helst forskningsorganisation i en eller flere andre medlemsstater for en periode på op til 180 dage inden for en given periode på 360 dage pr. medlemsstat med forbehold af betingelserne i denne artikel.

2. Den anden medlemsstat kan kræve, at forskeren, forskningsorganisationen i den første medlemsstat eller forskningsorganisationen i den anden medlemsstat underretter de kompetente myndigheder i den første medlemsstat og den anden medlemsstat om, at forskeren har til hensigt at udføre en del af forskningen i forskningsorganisationen i den anden medlemsstat.

I sådanne tilfælde sikrer den anden medlemsstat, at underretningen kan finde sted enten:

a) på ansøgningstidspunktet i den første medlemsstat, hvis mobiliteten til den anden medlemsstat allerede er planlagt på det tidspunkt, eller

b) efter at forskeren har fået tilladelse til indrejse i den første medlemsstat, så snart der opnås kendskab til den planlagte mobilitet til den anden medlemsstat.

3. Hvis underretningen har fundet sted i overensstemmelse med stk. 2, litra a), og hvis den anden medlemsstat ikke har gjort indsigelse over for den første medlemsstat i overensstemmelse med stk. 7, kan forskerens mobilitet til den anden medlemsstat finde sted på et hvilket som helst tidspunkt inden for tilladelsens gyldighedsperiode.

4. Hvis underretningen har fundet sted i overensstemmelse med stk. 2, litra b), kan mobiliteten påbegyndes straks efter underretningen af den anden medlemsstat eller på et hvilket som helst tidspunkt derefter inden for tilladelsens gyldighedsperiode.

5. Underretningen skal indeholde det gyldige rejsedokument, jf. artikel 7, stk. 1, litra a), og den gyldige tilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, og som dækker mobilitetsperioden.

6. Den anden medlemsstat kan kræve, at underretningen skal omfatte fremsendelse af følgende dokumenter og oplysninger:

a) værtsaftalen i den første medlemsstat, jf. artikel 10, eller, hvis den anden medlemsstat kræver det, en værtsaftale indgået med forskningsorganisationen i den anden medlemsstat

b) hvis det ikke er angivet i værtsaftalen, den planlagte varighed af og de planlagte datoer for mobiliteten

c) dokumentation for, at forskeren har en sygeforsikring mod alle de risici, som statsborgerne i den berørte medlemsstat normalt er dækket mod, jf. artikel 7, stk. 1, litra c)

d) dokumentation for, at forskeren under opholdet råder over tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til underhold uden at behøve at benytte sig af medlemsstatens sociale bistandsordning, jf. artikel 7, stk. 1, litra e), samt udgifterne til rejsen til den første medlemsstat i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4, litra b).

Den anden medlemsstat kan kræve, at den, der foretager underretningen, inden mobilitetens påbegyndelse skal oplyse den pågældende forskers adresse på den anden medlemsstats område.

Den anden medlemsstat kan kræve, at den, der foretager underretningen, skal forelægge dokumenterne på et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et af Unionens officielle sprog fastsat af denne medlemsstat.

7. På grundlag af underretningen, jf. stk. 2, kan den anden medlemsstat gøre indsigelse mod forskerens mobilitet til dens område inden for 30 dage efter modtagelsen af underretningen, hvis:

a) betingelserne i stk. 5 eller i givet fald stk. 6 ikke er opfyldt

b) en af grundene til afslag i artikel 20, stk. 1, litra b) eller c), eller i nævnte artikels stk. 2 finder anvendelse

c) opholdets maksimale varighed, jf. stk. 1, er nået.

8. Forskere, som anses for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, bevilges ikke tilladelse til indrejse eller ophold på den anden medlemsstats område.

9. De kompetente myndigheder i den anden medlemsstat giver straks de kompetente myndigheder i den første medlemsstat og den, der har foretaget underretningen, skriftlig meddelelse om deres indsigelse mod mobiliteten. Hvis den anden medlemsstat gør indsigelse mod mobiliteten i overensstemmelse med stk. 7 og mobiliteten endnu ikke har fundet sted, bevilges forskeren ikke tilladelse til at udføre en del af forskningen i forskningsorganisationen i den anden medlemsstat. Hvis mobiliteten allerede har fundet sted, finder artikel 32, stk. 4, anvendelse.

10. Når indsigelsesperioden er udløbet, kan den anden medlemsstat udstede et dokument til forskeren, der bekræfter, at vedkommende har ret til ophold på dens område og har krav på de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 29

Langvarig mobilitet for forskere

1. Med hensyn til forskere, der er i besiddelse af en gyldig tilladelse udstedt af den første medlemsstat, og som har til hensigt at tage ophold for at udføre en del af deres forskning i en hvilken som helst forskningsorganisation i en eller flere andre medlemsstater i mere end 180 dage pr. medlemsstat, anvender den anden medlemsstat enten:

a) artikel 28 og giver forskeren tilladelse til at opholde sig på området på grundlag af og i gyldighedsperioden for den tilladelse, som er udstedt af den første medlemsstat, eller

b) proceduren i stk. 2-7.

Den anden medlemsstat kan fastsætte en maksimal varighed af en forskers langvarige mobilitet, som ikke må være mindre end 360 dage.

2. Når der indgives en ansøgning om langvarig mobilitet:

a) kan den anden medlemsstat kræve, at forskeren, forskningsorganisationen i den første medlemsstat eller forskningsorganisationen i den anden medlemsstat fremsender følgende dokumenter:

   i) et gyldigt rejsedokument, jf. artikel 7, stk. 1, litra a), og en gyldig tilladelse udstedt af den første medlemsstat

   ii) dokumentation for, at forskeren har en sygeforsikring mod alle de risici, som statsborgerne i den berørte medlemsstat normalt er dækket mod, jf. artikel 7, stk. 1, litra c)

   iii) dokumentation for, at forskeren under sit ophold råder over tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til underhold uden at behøve at benytte sig af medlemsstatens sociale bistandsordning, jf. artikel 7, stk. 1, litra e), samt udgifterne til rejsen til den første medlemsstat i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4, litra b)

   iv) værtsaftalen i den første medlemsstat, jf. artikel 10, eller, hvis den anden medlemsstat kræver det, en værtsaftale indgået med forskningsorganisationen i den anden medlemsstat

   v) hvis det ikke er angivet i nogen af de dokumenter, som ansøgeren har forelagt, den planlagte varighed af og de planlagte datoer for mobiliteten.

   Den anden medlemsstat kan kræve, at ansøgeren oplyser den pågældende forskers adresse på dens område. Hvis det i henhold til den anden medlemsstats nationale ret kræves, at der på tidspunktet for ansøgningen oplyses en adresse, og den pågældende forsker endnu ikke kender sin fremtidige adresse, accepterer den pågældende medlemsstat en midlertidig adresse. I så tilfælde oplyser forskeren sin faste adresse senest på tidspunktet for udstedelsen af tilladelsen til langvarig mobilitet.

   Den anden medlemsstat kan kræve, at ansøgeren forelægger dokumenterne på et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et af Unionens officielle sprog fastsat af denne medlemsstat

b) træffer den anden medlemsstat afgørelse om ansøgningen om langvarig mobilitet og giver ansøgeren skriftlig underretning om afgørelsen så hurtigt som muligt og ikke senere end 90 dage efter datoen for indgivelsen af den fuldstændige ansøgning til den anden medlemsstats kompetente myndigheder

c) kræves det ikke, at forskeren forlader medlemsstaternes område for at indgive en ansøgning eller er indehaver af et visum

d) bevilges forskeren tilladelse til at udføre en del af forskningen i forskningsorganisationen i den anden medlemsstat, indtil de kompetente myndigheder har truffet afgørelse om ansøgningen om langvarig mobilitet, forudsat at:

   i) hverken tidsfristen i artikel 28, stk. 1, eller gyldighedsperioden for den tilladelse, som er udstedt af den første medlemsstat, er udløbet, og

   ii) hvis den anden medlemsstat kræver det, den fuldstændige ansøgning er blevet indgivet til den anden medlemsstat mindst 30 dage, før forskerens langvarige mobilitet begynder

e) kan en ansøgning om langvarig mobilitet ikke indgives samtidig med en underretning om kortvarig mobilitet. Hvis behovet for langvarig mobilitet opstår, efter at forskerens kortvarige mobilitet er påbegyndt, kan den anden medlemsstat kræve, at ansøgningen om langvarig mobilitet indgives mindst 30 dage inden udløbet af den kortvarige mobilitet.

3. Den anden medlemsstat kan give afslag på en ansøgning om langvarig mobilitet, hvis

a) betingelserne i stk. 2, litra a), ikke er opfyldt

b) en af grundene til afslag i artikel 20, med undtagelse af nævnte artikels stk. 1, litra a), finder anvendelse

c) forskerens tilladelse i den første medlemsstat udløber i løbet af proceduren, eller

d) opholdets maksimale varighed, jf. stk. 1, andet afsnit, i givet fald er nået.

4. Forskere, der anses for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, bevilges ikke tilladelse til indrejse eller ophold på den anden medlemsstats område.

5. Hvis den anden medlemsstat træffer en positiv afgørelse om ansøgningen om langvarig mobilitet, jf. nærværende artikels stk. 2, udstedes der en tilladelse til forskeren i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4. Den anden medlemsstat underretter de kompetente myndigheder i den første medlemsstat, når der udstedes en tilladelse til langvarig mobilitet.

6. Den anden medlemsstat kan inddrage tilladelsen til langvarig kortvarig mobilitet, hvis:

a) betingelserne i denne artikels stk. 2, litra a), eller stk. 4 ikke er eller ikke længere er opfyldt, eller

b) en af grundene til inddragelse af en tilladelse i artikel 21, med undtagelse af nævnte artikels stk. 1, litra a), stk. 2, litra f), og stk. 3, 5 og 6, finder anvendelse.

7. Når en medlemsstat træffer en afgørelse om langvarig mobilitet, finder artikel 34, stk. 2-5, tilsvarende anvendelse.

Artikel 30

Mobilitet for forskeres familiemedlemmer

1. Familiemedlemmer til en forsker, der er i besiddelse af en opholdstilladelse udstedt af den første medlemsstat, har ret til indrejse og ophold i en eller flere andre medlemsstater for at ledsage forskeren.

2. Når den anden medlemsstat anvender underretningsproceduren i artikel 28, stk. 2, kræver den fremsendelse af følgende dokumenter og oplysninger:

a) de dokumenter og oplysninger, der kræves i henhold til artikel 28, stk. 5, og stk. 6, litra b), c) og d), vedrørende de familiemedlemmer, der ledsager forskeren

b) dokumentation for, at familiemedlemmet har haft ophold i den første medlemsstat som familiemedlem til forskeren i overensstemmelse med artikel 26.

Den anden medlemsstat kan kræve, at den, der foretager underretningen, forelægger dokumenterne på et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et af Unionens officielle sprog fastsat af denne medlemsstat.

Den anden medlemsstat kan gøre indsigelse mod familiemedlemmets mobilitet til dets område, hvis betingelserne i første afsnit ikke er opfyldt. Artikel 28, stk. 7, litra b) og c), og stk. 9, finder tilsvarende anvendelse på disse familiemedlemmer.

3. Når den anden medlemsstat anvender den i artikel 29, stk. 1, litra b), omhandlede procedure skal forskeren eller forskerens familiemedlemmer indsende en ansøgning til de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat. Den anden medlemsstat kræver, at ansøgeren fremsender følgende dokumenter og oplysninger vedrørende familiemedlemmerne:

a) de dokumenter og oplysninger, der kræves i henhold til artikel 29, stk. 2, litra a), nr. i), ii), iii) og v), vedrørende de familiemedlemmer, der ledsager forskeren

b) dokumentation for, at familiemedlemmet har haft ophold i den første medlemsstat som familiemedlem til forskeren i overensstemmelse med artikel 26.

Den anden medlemsstat kan kræve, at ansøgeren forelægger dokumenterne på et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et af Unionens officielle sprog fastsat af denne medlemsstat.

Den anden medlemsstat kan give afslag på familiemedlemmets ansøgning om langvarig mobilitet til dets område, hvis betingelserne i første afsnit ikke er opfyldt. Artikel 29, stk. 2, litra b) og c), stk. 3, litra b), c) og d), stk. 5, stk. 6, litra b), og stk. 7, finder tilsvarende anvendelse på disse familiemedlemmer.

Gyldigheden af familiemedlemmernes tilladelse til langvarig mobilitet udløber som hovedregel på datoen for udløbet af den tilladelse til forskeren, som er udstedt af den anden medlemsstat.

Tilladelsen til langvarig mobilitet for familiemedlemmer kan inddrages, eller der kan gives afslag på forlængelse heraf, hvis tilladelsen til langvarig mobilitet for den forsker, de ledsager, inddrages, eller hvis der gives afslag på forlængelse heraf, og de ikke har selvstændig opholdsret.

4. Familiemedlemmer, der anses for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, bevilges ikke tilladelse til indrejse eller ophold på den anden medlemsstats område.

Artikel 31

Mobilitet for studerende

1. Studerende, der er i besiddelse af en gyldig tilladelse udstedt af den første medlemsstat, og som er omfattet af et EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner, har ret til indrejse og ophold for at gennemføre en del af deres studier i en videregående uddannelsesinstitution i en eller flere andre medlemsstater i en periode på op til 360 dage pr. medlemsstat med forbehold af betingelserne i stk. 2-10.

En studerende, som ikke er omfattet af et EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner, skal indgive en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold i en anden medlemsstat for at gennemføre en del af studierne i en videregående uddannelsesinstitution i overensstemmelse med artikel 7 og 11.

2. Den anden medlemsstat kan kræve, at den videregående uddannelsesinstitution i den første medlemsstat, den videregående uddannelsesinstitution i den anden medlemsstat eller den studerende underretter de kompetente myndigheder i den første og anden medlemsstat om, at den studerende har til hensigt at gennemføre en del af studierne i den videregående uddannelsesinstitution i den anden medlemsstat.

I sådanne tilfælde sikrer den anden medlemsstat, at underretningen kan finde sted enten:

a) på ansøgningstidspunktet i den første medlemsstat, hvis mobiliteten til den anden medlemsstat allerede er planlagt på det tidspunkt, eller

b) efter at den studerende har fået tilladelse til indrejse i den første medlemsstat, så snart der opnås kendskab til den planlagte mobilitet til den anden medlemsstat.

3. Hvis underretningen har fundet sted i overensstemmelse med stk. 2, litra a), og hvis den anden medlemsstat ikke har gjort indsigelse over for den første medlemsstat i overensstemmelse med stk. 7, kan den studerendes mobilitet til den anden medlemsstat finde sted på et hvilket som helst tidspunkt inden for tilladelsens gyldighedsperiode.

4. Hvis underretningen har fundet sted i overensstemmelse med stk. 2, litra b), og hvis den anden medlemsstat ikke har gjort skriftlig indsigelse mod den studerendes mobilitet i overensstemmelse med stk. 7 og 9, anses den studerendes mobilitet for godkendt og kan finde sted i den anden medlemsstat.

5. Underretningen skal indeholde det gyldige rejsedokument, jf. artikel 7, stk. 1, litra a), og den gyldige tilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, og som dækker hele mobilitetsperioden.

6. Den anden medlemsstat kan kræve, at underretningen skal omfatte fremsendelse af følgende dokumenter og oplysninger:

a) dokumentation for, at den studerende gennemfører en del af studierne i den anden medlemsstat inden for rammerne af et EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere uddannelsesinstitutioner, og dokumentation for, at den studerende er blevet optaget på en videregående uddannelses-institution i den anden medlemsstat

b) hvis det ikke er angivet under litra a), den planlagte varighed af og de planlagte datoer for mobiliteten

c) dokumentation for, at den studerende har en sygeforsikring mod alle de risici, som statsborgerne i den berørte medlemsstat normalt er dækket mod, jf. artikel 7, stk. 1, litra c)

d) dokumentation for, at den studerende under opholdet råder over tilstrækkelige midler til at dække udgifter til underhold uden at behøve at benytte sig af medlemsstatens sociale bistandsordning, jf. artikel 7, stk. 1, litra e), studieomkostninger samt udgifterne til rejsen til den første medlemsstat i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4, litra b)

e) dokumentation for, at det indskrivningsgebyr, som den videregående uddannelsesinstitution kræver, i givet fald er blevet betalt.

Den anden medlemsstat kan kræve, at den, der foretager underretningen, inden mobilitetens påbegyndelse skal oplyse den pågældende studerendes adresse på den anden medlemsstats område.

Den anden medlemsstat kan kræve, at den, der foretager underretningen, skal forelægge dokumenterne på et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et af Unionens officielle sprog fastsat af denne medlemsstat.

7. På grundlag af underretningen, jf. stk. 2, kan den anden medlemsstat gøre indsigelse mod den studerendes mobilitet til dens område inden for 30 dage efter modtagelsen af underretningen, hvis:

a) betingelserne i stk. 5 eller 6 ikke er opfyldt

b) en af grundene til afslag i artikel 20, stk. 1, litra b) eller c), eller i nævnte artikels stk. 2 finder anvendelse

c) opholdets maksimale varighed, jf. stk. 1, er nået.

8. Studerende, der anses for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, bevilges ikke tilladelse til indrejse eller ophold på den anden medlemsstats område.

9. De kompetente myndigheder i den anden medlemsstat giver straks de kompetente myndigheder i den første medlemsstat og den, der har foretaget underretningen, skriftlig meddelelse om deres indsigelse mod mobiliteten. Hvis den anden medlemsstat gør indsigelse mod mobiliteten i overensstemmelse med stk. 7, bevilges de studerende ikke tilladelse til at gennemføre en del af studierne i den videregående uddannelsesinstitution i den anden medlemsstat.

10. Når indsigelsesperioden er udløbet, kan den anden medlemsstat udstede et dokument til den studerende, der bekræfter, at vedkommende har ret til ophold på dens område og har krav på de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 32

Garantier og sanktioner ved mobilitet

1. Hvis en tilladelse med henblik på forskning eller studier udstedes af de kompetente myndigheder i en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud, og forskeren eller den studerende krydser en ydre grænse for at indrejse i en anden medlemsstat inden for rammerne af mobilitet, har de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat ret til at kræve den gyldige tilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, som dokumentation for mobiliteten og

a) en kopi af underretningen, jf. artikel 28, stk. 2, eller artikel 31, stk. 2, eller

b) hvis den anden medlemsstat tillader mobilitet uden underretning, dokumentation for, at den studerende gennemfører en del af studierne i den anden medlemsstat inden for rammerne af et EU- eller multilateralt program, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, eller af en aftale mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner, eller for forskere enten en kopi af værtsaftalen, der præciserer detaljerne vedrørende forskerens mobilitet, eller, hvis detaljerne vedrørende mobiliteten ikke er præciseret i værtsaftalen, en skrivelse fra forskningsorganisationen i den anden medlemsstat, der som minimum præciserer varigheden af mobiliteten inden for EU og forskningsorganisationens beliggenhed i den anden medlemsstat.

Hvad angår forskerens familiemedlemmer, har de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat ret til at kræve den gyldige tilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, og en kopi af underretningen, jf. artikel 30, stk. 2, som dokumentation for mobiliteten eller dokumentation for, at de ledsager forskeren.

2. Hvis de kompetente myndigheder i den første medlemsstat inddrager tilladelsen, oplyser de i givet fald straks myndighederne i den anden medlemsstat herom.

3. Den anden medlemsstat kan kræve, at blive underrettet af værtsenheden i den anden medlemsstat eller forskeren eller den studerende om enhver ændring, der berører de betingelser, på grundlag af hvilke der blev givet tilladelse til, at mobiliteten kan finde sted.

4. Hvis forskeren eller i givet fald dennes familiemedlemmer eller den studerende ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for mobilitet:

a) kan den anden medlemsstat kræve, at forskeren og i givet fald dennes familiemedlemmer eller den studerende øjeblikkeligt indstiller alle aktiviteter og forlader dens område

b) giver den første medlemsstat efter anmodning fra den anden medlemsstat forskeren og i givet fald dennes familiemedlemmer eller den studerende tilladelse til genindrejse uden formaliteter og med øjeblikkelig virkning. Dette gælder også, hvis den tilladelse, som den første medlemsstat har udstedt, er udløbet eller er blevet inddraget i løbet af mobilitetens gyldighedsperiode i den anden medlemsstat.

5. Hvis forskeren eller dennes familiemedlemmer eller den studerende krydser den ydre grænse i en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, konsulterer denne medlemsstat Schengeninformationssystemet. Den pågældende medlemsstat giver afslag på indrejse eller gør indsigelse mod mobilitet for personer, om hvem der er foretaget en indberetning med henblik på at give afslag på indrejse eller ophold i Schengeninformationssystemet.

KAPITEL VII

Procedure og gennemsigtighed

Artikel 33

Sanktioner over for værtsenheder

Medlemsstaterne kan fastsætte sanktioner over for værtsenheder eller i de tilfælde, der er omfattet af artikel 24, arbejdsgivere, der ikke har opfyldt deres forpligtelser i medfør af dette direktiv. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Artikel 34

Proceduregarantier og gennemsigtighed

1. Den berørte medlemsstats kompetente myndigheder træffer afgørelse vedrørende ansøgningen om en tilladelse eller en forlængelse heraf og giver i overensstemmelse med procedurerne herfor i national ret ansøgeren skriftlig underretning om afgørelsen så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter den dato, hvor den fuldstændige ansøgning blev indgivet.

2. Uanset nærværende artikels stk. 1 skal afgørelsen vedrørende den fuldstændige ansøgning, hvis indrejseproceduren vedrører en godkendt værtsenhed, jf. artikel 9 og 15, træffes så hurtigt som muligt og senest inden for 60 dage.

3. Hvis de oplysninger eller den dokumentation, der forelægges til støtte for ansøgningen, er utilstrækkelig(e), underretter de kompetente myndigheder inden for en rimelig frist ansøgeren om, hvilke yderligere oplysninger der kræves, og fastsætter en rimelig frist for forelæggelse af disse. De i stk. 1 eller 2 omhandlede frister suspenderes, indtil de kompetente myndigheder har modtaget de yderligere oplysninger, der kræves. Hvis der ikke er forelagt yderligere oplysninger eller dokumenter inden fristens udløb, kan der gives afslag på ansøgningen.

4. Begrundelserne for en afgørelse om, at en ansøgning ikke kan antages til behandling, om afslag på en ansøgning eller om afslag på forlængelse meddeles ansøgeren skriftligt. Begrundelserne for en afgørelse om inddragelse af en tilladelse meddeles tredjelandsstatsborgeren skriftligt. Begrundelserne for en afgørelse om inddragelse af en tilladelse kan også meddeles værtsenheden skriftligt.

5. Enhver afgørelse om, at en ansøgning om tilladelse ikke kan antages til behandling, om afslag på en ansøgning, om afslag på forlængelse eller om inddragelse af en tilladelse skal kunne påklages i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med national ret. Den skriftlige underretning skal indeholde oplysninger om den domstol eller administrative myndighed, hvortil den pågældende kan indgive klage, og fristen for indgivelse af klagen.

Artikel 35

Gennemsigtighed og adgang til oplysninger

Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har adgang til lettilgængelige oplysninger om al den dokumentation, der skal vedlægges ansøgningen, og oplysninger om indrejse- og opholdsbetingelser, herunder rettigheder, forpligtelser og proceduregarantier, for tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, og i givet fald for deres familiemedlemmer. Dette omfatter i givet fald omfanget af tilstrækkelige midler pr. måned, herunder tilstrækkelige midler til at dække studieomkostninger eller udgifter til uddannelse, dog med forbehold af en individuel behandling af det enkelte tilfælde, og de gældende gebyrer.

De kompetente myndigheder i hver medlemsstat offentliggør lister over de værtsenheder, som er godkendt med henblik på dette direktiv. Ajourførte udgaver af sådanne lister offentliggøres så hurtigt som muligt, hvis der foretages ændringer af disse.

Artikel 36

Gebyrer

Medlemsstaterne kan kræve, at tredjelandsstatsborgere, herunder i givet fald familiemedlemmer, eller værtsenheder betaler gebyr for håndteringen af underretninger og ansøgninger i overensstemmelse med dette direktiv. Gebyrernes størrelse må ikke være uforholdsmæssig eller urimelig.

KAPITEL VIII

Afsluttende bestemmelser

Artikel 37

Samarbejde mellem kontaktpunkter

1. Medlemsstaterne udpeger kontaktpunkter, der samarbejder effektivt og er ansvarlige for at modtage og videreformidle de oplysninger, der er nødvendige for at gennemføre artikel 28-32. Medlemsstaterne udveksler fortrinsvis oplysninger elektronisk.

2. Hver medlemsstat oplyser de andre medlemsstater gennem de nationale kontaktpunkter, jf. stk. 1:

a) om de procedurer, der finder anvendelse på mobilitet, jf. artikel 28-31

b) hvorvidt den pågældende medlemsstat kun tillader indrejse for studerende og forskere gennem godkendte forskningsorganisationer eller videregående uddannelsesinstitutioner

c) om multilaterale programmer for studerende og forskere, der omfatter mobilitetsforanstaltninger, og aftaler mellem to eller flere videregående uddannelsesinstitutioner.

Artikel 38

Statistiske oplysninger

1. Medlemsstaterne indberetter statistiske oplysninger til Kommissionen om antallet af tilladelser, der er udstedt med henblik på dette direktiv, og om underretninger, der er modtaget i henhold til artikel 28, stk. 2, eller artikel 31, stk. 2, og i videst muligt omfang om antallet af tredjelandsstatsborgere, hvis tilladelser er blevet forlænget eller inddraget. Der indberettes på samme måde statistiske oplysninger om forskeres familiemedlemmer, der har fået tilladelse til indrejse. Disse statistiske oplysninger opdeles efter statsborgerskab og i videst muligt omfang efter længden af tilladelsens gyldighedsperiode.

2. De statistiske oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal vedrøre referenceperioder på et kalenderår og indberettes til Kommissionen inden for seks måneder efter referenceårets udgang. Det første referenceår er … *[tre år efter dette direktivs ikrafttræden]*.

3. De statistiske oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, indberettes i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 ([1]).

Artikel 39

Rapport

Kommissionen forelægger regelmæssigt og første gang den … *[syv år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden]* Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af direktivet i medlemsstaterne og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer.

Artikel 40

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den … *[to år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden]*. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 41

Ophævelse

Direktiv 2004/114/EF og 2005/71/EF ophæves for de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med virkning fra den … *[to år + 1 dag efter datoen for dette direktivs ikrafttræden]*, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, til nærværende direktiv angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

For de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, gælder henvisninger til de ophævede direktiver som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellerne i bilag II.

Artikel 42

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

Artikel 43

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i …, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

BILAG I

Del A

Ophævede direktiver

(jf. artikel 41)

Rådets direktiv 2004/114/EF	(EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12)
Rådets direktiv 2005/71/EF	(EUT L 289 af 3.11.2005, s. 15)

Del B

Frister for gennemførelse i national ret [og anvendelsesdatoer]

(jf. artikel 41)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesdato
2004/114/EF	12.1.2007	
2005/71/EF	12.10.2007	

BILAG II

Sammenligningstabeller

Direktiv 2004/114/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, litra a)	Artikel 1, litra a)
Artikel 1, litra b)	—
—	Artikel 1, litra b)
Artikel 2, indledning	Artikel 3, indledning
Artikel 2, litra a)	Artikel 3, nr. 1)
Artikel 2, litra b)	Artikel 3, nr. 3)
Artikel 2, litra c)	Artikel 3, nr. 4)
Artikel 2, litra d)	Artikel 3, nr. 5)
—	Artikel 3, nr. 6)
Artikel 2, litra e)	Artikel 3, nr. 11) og 13)
Artikel 2, litra f)	Artikel 3, nr. 7)
Artikel 2, litra g)	Artikel 3, nr. 22)
—	Artikel 3, nr. 8)
—	Artikel 3, nr. 12)
—	Artikel 3, nr. 14)-21)
—	Artikel 3, nr. 23) og 24)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 3, stk. 2, litra a)-d)	Artikel 2, stk. 2, litra a)-d)
Artikel 3, stk. 2, litra e)	—
—	Artikel 2, stk. 2, litra e)-g)
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5, stk. 1
—	Artikel 5, stk. 2 og 3
—	Artikel 6
Artikel 6, stk. 1, litra a)-c) og e)	Artikel 7, stk. 1, litra a)-d)
Artikel 6, stk. 1, litra d)	Artikel 7, stk. 6
Artikel 6, stk. 2	—
—	Artikel 7, stk. 2 og 3
Artikel 7, stk. 1, indledning	Artikel 11, stk. 1, indledning
Artikel 7, stk. 1, litra a)	Artikel 11, stk. 1, litra a)
Artikel 7, stk. 1, litra b)	Artikel 7, stk. 1, litra e), og artikel 11, stk. 1, litra d)
Artikel 7, stk. 1, litra c)	Artikel 11, stk. 1, litra c)
Artikel 7, stk. 1, litra d)	Artikel 11, stk. 1, litra b)
Artikel 7, stk. 2	Artikel 11, stk. 2

Direktiv 2004/114/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 11, stk. 3
Artikel 8	Artikel 31
Artikel 9, stk. 1 og 2	Artikel 12, stk. 1 og 2
Artikel 10, indledning	Artikel 13, stk. 1, indledning
Artikel 10, litra a)	Artikel 13, stk. 1, litra a)
—	Artikel 13, stk. 1, litra b)
Artikel 10, litra b)	Artikel 7, stk. 1, litra e), og artikel 13, stk. 1, litra c)
Artikel 10, litra c)	Artikel 13, stk. 1, litra d)
—	Artikel 13, stk. 1, litra e) og f)
—	Artikel 13, stk. 2-4
Artikel 11, indledning	Artikel 14, stk. 1, indledning
Artikel 11, litra a)	Artikel 14, stk. 2
Artikel 11, litra b)	Artikel 14, stk. 1, litra a)
—	Artikel 14, stk. 1, litra b)
Artikel 11, litra c)	Artikel 14, stk. 1, litra c)
Artikel 11, litra d)	Artikel 14, stk. 1, litra d)
Artikel 12, stk. 1	Artikel 18, stk. 2
Artikel 12, stk. 2	Artikel 21, stk. 2, litra f)
Artikel 13	Artikel 18, stk. 4
Artikel 14	Artikel 18, stk. 6
Artikel 15	Artikel 18, stk. 7
—	Artikel 18, stk. 3, 5, 8 og 9
—	Artikel 16, 17 og 19
Artikel 16, stk. 1	Artikel 21, stk. 1, litra a) og b)
—	Artikel 21, stk. 1, litra c) og d)
Artikel 16, stk. 2	Artikel 21, stk. 4
—	Artikel 21, stk. 2, litra a)-e)
—	Artikel 21, stk. 3
—	Artikel 21, stk. 5-7
—	Artikel 22, stk. 3 og 4
Artikel 17, stk. 1, første afsnit, første punktum	Artikel 24, stk. 1
Artikel 17, stk. 1, første afsnit, andet punktum	Artikel 24, stk. 3
Artikel 17, stk. 1, andet afsnit	Artikel 24, stk. 2
Artikel 17, stk. 2	Artikel 24, stk. 3
Artikel 17, stk. 3 og 4	—
—	Artikel 24

Direktiv 2004/114/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 27
—	Artikel 30
—	Artikel 32 og 33
Artikel 18, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
—	Artikel 34, stk. 2
Artikel 18, stk. 2, 3 og 4	Artikel 34, stk. 3, 4 og 5
Artikel 19	—
—	Artikel 35, stk. 1
Artikel 20	Artikel 36
—	Artikel 37 og 38
Artikel 21	Artikel 39
Artikel 22-25	—
—	Artikel 40-42
Artikel 26	Artikel 43
—	Bilag I og II

Direktiv 2005/71/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1, litra a)
Artikel 2, indledning	Artikel 3, indledning
Artikel 2, litra a)	Artikel 3, nr. 1)
Artikel 2, litra b)	Artikel 3, nr. 9)
Artikel 2, litra c)	Artikel 3, nr. 10)
Artikel 2, litra d)	Artikel 3, nr. 2
Artikel 2, litra e)	Artikel 3, nr. 22)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 3, stk. 2, litra a)	Artikel 2, stk. 2, litra a)
Artikel 3, stk. 2, litra b)	—
Artikel 3, stk. 2, litra c)	Artikel 2, stk. 2, litra b)
Artikel 3, stk. 2, litra d)	—
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5, stk. 1	Artikel 9, stk. 1
Artikel 5, stk. 2	Artikel 9, stk. 2
Artikel 5, stk. 3	Artikel 8, stk. 2
Artikel 5, stk. 4	Artikel 10, stk. 7
Artikel 5, stk. 5	Artikel 35, stk. 2
Artikel 5, stk. 6	Artikel 9, stk. 3
Artikel 5, stk. 7	Artikel 10, stk. 8
Artikel 6, stk. 1	Artikel 10, stk. 1

Direktiv 2005/71/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 10, stk. 2
Artikel 6, stk. 2, litra a)	Artikel 10, stk. 4
Artikel 6, stk. 2, litra b)	Artikel 7, stk. 1, litra e)
Artikel 6, stk. 2, litra c)	Artikel 7, stk. 1, litra c)
Artikel 6, stk. 2, litra d)	Artikel 10, stk. 3
Artikel 6, stk. 3	—
Artikel 6, stk. 4 og 5	Artikel 10, stk. 5 og 6
Artikel 7, stk. 1, litra a)	Artikel 7, stk. 1, litra a)
Artikel 7, stk. 1, litra b)	Artikel 8, stk. 1
Artikel 7, stk. 1, litra c)	Artikel 8, stk. 2
Artikel 7, stk. 1, litra d)	Artikel 7, stk. 6
Artikel 7, stk. 1, sidste afsnit	—
Artikel 7, stk. 2	—
Artikel 7, stk. 3	Artikel 5, stk. 3
Artikel 8	Artikel 18, stk. 1
Artikel 9	Artikel 26
Artikel 10, stk. 1	Artikel 21, stk. 1, litra a), b) og d)
Artikel 10, stk. 2	Artikel 21, stk. 4
Artikel 11, stk. 1 og 2	Artikel 23
Artikel 12	Artikel 22, stk. 1 og 2
Artikel 13	Artikel 28 og 29
Artikel 14, stk. 1	Artikel 7, stk. 5
Artikel 14, stk. 2 og 3	Artikel 7, stk. 4
Artikel 14, stk. 4	Artikel 5, stk. 3
Artikel 15, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
—	Artikel 34, stk. 2
Artikel 15, stk. 2	Artikel 34, stk. 3
Artikel 15, stk. 3	Artikel 34, stk. 4
Artikel 15, stk. 4	Artikel 34, stk. 5
Artikel 16	Artikel 39
Artikel 17-20	—
Artikel 21	Artikel 43